

BROJ 104

CENA 80 dinara

NINJA

3,5 DEM 12 FF, 2 USD, 3 ŠFR, 25 ASCH, 12 ŠKR, 300 GRD

NE TRAŽI VETAR SMRTI

DEREK FINEGAN

NE TRAŽI VETAR SMRTI

Derek Finegan
NE TRAŽI VETAR SMRTI

Izdavač:
NIP »DEČJE NOVINE«
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektor:
Nada Maksimović

1991. DEN PRESS

NINĐA 104 — JANUAR 1992. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731, Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60311-623-16-257310-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

NE TRAŽI VETAR SMRTI

— Vidiš li ga, Bert? Ja ne vidim ništa... ja samo vozim, do đavola!

Vozač je u posljednjem trenu snažno povukao volan i izbegao »rep« jednog srebrnastog »ševrolet« ispred. Psujući, on ispravi svoje vozilo i uključi se u desnu traku koja je prolazila pored bleštavih izloga, neonskih reklama i džinovskih slova. Sve je na toj strani treperilo, poskakivalo i svetlucalo kao da će se svakoga časa rasprsnuti u milione sitnih svetlećih komadića posle čega bi nastupila noć crna kao mastilo.

Vozač u policijskoj uniformi s vremena na vreme bi pogledao u svog kolegu na sedištu do sebe, ali bi brzo odvrćao pogled zbog prokleta gustog saobraćaja u toj toploj kalifornijskoj večeri.

Rotaciono svetlo na prednjem delu krova skoro zloko-bno je najavljivalo neku nesreću. Ovoga puta bio je to lov.

Lov na čoveka.

Lov bez milosti...

Vozač sa šapkom, koja mu je skoro povratila ušne školjke, bio je suvonjav, sitnih lisićjih očiju i uvučene brade skoro do okovratnika. Iz profila gledano, bilo je to ružno i neugodno lice policajca kakve nerado primaju i one stanice u najozloglašnijim četvrtima San Franciska. Mršavo uzano lice i oštra, neuredna kosa sa strane činili su ga još odvratnijim. Bluza mu je bila preširoka, rukavi su mu spadali do prstiju, a u okovratnik uniforme mogla je stati još jedna normalna ljudska šaka.

No, mora se priznati da je vozio vešto i drsko, što obično podrazumeva da se iz svakih situacija izvuče neogreban, što se ne može reći za vozila koja je preticao ili im preprečivao put.

— Kako znaš gde je sada, Bert? — pitao je kolegu do sebe. — Vidiš li ga?

Ovaj nije ništa odgovorio.

— Ti se stvarno zoveš Bert? Ili ne? Nisi baš neki tip za društvo...

— Ti voziš... Bert gleda — javi se najzad ovaj glasom kao iz groba.

— Bravo — iskezi se suvo-njavi. — Ne zvao se ja Smajt Rasel ako nisam bio sto posto siguran da su ti ukrali jezik na nekoj zabavi...

— Ti voziš... i čutiš — prekide ga ovaj.

— Ne volim da ćutim — promrmljao je Rasel. — Pogotovu kad mi se muvaju ovakve mace ispred šoferšajbne.

I ispratio je pogledom nekoliko vitkonogih uličnih devojaka u kratkim suknjicama i dekolteima koji su pokrivali uglavnom rebra.

Bert, kako ga je Smajt Rasel nazvao, bio je sušta suprotnost vozaču.

Temenom je dodirivao krov policijskog automobila. Šapka mu je bila nasadena na obrijanu glavu, ispod koje je iz bluze izranjao vrat širine koliko i glava. Male uši i isprepletani vratni mišići odavale su čoveka neverovatne snage. Nos mu je bio spljošten, brada četvrtasta i ogromna, donji deo usta malo više izbačen. Na očima je imao tamnoosečene naočari.

Sve vreme je gledao pravo. Ako je nešto i posmatrao okolo, onda je to činio očima. Uglavnom, glava mu je mirovala i ličio je na kip greškom ubačen na prednje sedište.

Svetlost sa noćnih reklama presećala je stakla na vozilu kao mačevi koji padaju i povlače se natrag, ustupajući mesta drugim blistavim mačevima, u bojama koje se mešaju karnevalske brzo i suludo.

Gume su zaškripale pred jednim parkiranim policijskim vozilom ispred nekog bara.

Smajt Rasel uvuče glavu u ramena.

— Baš da im ne budem sumnjiv — promrmljao je. — Uvući malo glavu, Bert.

— Ja sam policajac.

— Pa... ja samo ličim na policajca, ali mrzim ovo na meni. Smrdi mi.

Bert podiže svoju ogromnu ruku, otvori ogromnu šaku i kažiprstom kucnu staklo do sebe.

— Tamo — rekao je.

Smajt Rasel smota volan u-desno i skoro očeša jedan stub. Neko pritisnu sirenu, ali on se samo isceri na to i mađe se u širokoj aveniji, iznad koje je dominirala gigantska boca »ko-ka-kole«.

— Kako znaš gde je? — pitao je Rasel. — Znaš li kako izgleda?

— Prugasta majica, plava jakna, pantalone od kože — od govorio je Bert, bezizraznog lica. I dalje je gledao samo pravo.

— Ali ga ne vidiš?

— Vidim.

— Je li? Pa šta sada radi? Trči?

— U taksiju je — zagrob-nim glasom je odgovarao kilklopski policajac.

Rasel izmigolji iz svog okovratnika i zablenu se na put ispred sebe. I zaista, ispred njih je klizio žuti taksi ne manjom brzinom nego kojom su i oni išli. Dakle, sve vreme je

jurio taj taksi, mada nije imao pojma da je baš u njemu odbegli »gardista«. Koliko je tek sada shvatio, Bert je na neki način upravljao njegovim rukama na volanu i usmeravao ga u pravom pravcu.

— Kuda ide? — pitao je sada samoga sebe Smajt Rasel. — Ako zamišlja da će prema Telegraf Hilu biti bezbedniji, grdno se vara...

Ovde je počinjao »lanac« ekskluzivnih i skupocenih restorana, u koji su mogli da zađu samo oni sa najdubljim džepom. Međutim, to nije za progonitelje predstavljalo neku prepreku. Žuti taksi bio je dečja igra za policijski auto ako mu pritisnete gas do daske. A upravo je na tome radio Smajt Rasel; obilazeći čak i levu traku, kočeći naglo i prebacujući u manju brzinu da bi sustigao koji izgubljeni delić sekunda, policajac sa licem obrijanog pacova s veseljem se približavao beguncu.

— Da ga malo bocnem, Berte? — pitao je Rasel.

— Samo se približi — odgovori ovaj.

I pri tom otvori staklo kraj sebe. Malo prohladnog povetarca sa Zaliva zapljusnu njihova

lica i pomešani mirisi prašine, gasova, parfema i kuhinje pod setiše ih da su im skoro nadohvat ruke prostrane terase u cveću.

Smajt Rasel je sada već vozio uporedo sa taksijem.

Za njegovim volanom sedeo je crnac u kockastom kačketu. Nije obraćao pažnju na iznenadnu pojavu policijskog automobila, ili se pravio da ga ne vidi. Ali, zato je lice putnika na sedištu bilo prosto zeleno od straha!

Smajt Rasel je to primetio i počeo da se cereka.

Istovremeno, Bert je ispružio ruku i svojom ogromnom šakom ščepao spoljni retrovizor taksija. Kao od stakla, deo vozila je pukao i ostao zdrobljen među prstima.

Taksi se malo zaneo i desnim točkovima zakačio ivičnjak ulice. Nekoliko prolaznika se u paničnom strahu pribijalo uz zidove, a stolovi na susednim uličnim terasama počeli su da se prazne. Gosti su vikali, pre vrtali pribore i same stolove i tražili spas prema zidovima ili ulazima u restorane.

Taksista je najzad uspeo da prikoči, uz stravično škripanje guma. Vozaču nije bilo jasno

ponašanje policajca u patrolnim kolima i našao je za najbolje rešenje da zaustavi svoje vozilo i zatraži objašnjenje.

To se, međutim, nije svidelo njegovom putniku.

Momak u plavoj jakni i pru gastoj majici iskočio je sa zadnjeg sedišta kao iz katapulte. Posrnuo je i pao, ali se isto tako brzo pridigao i pojurio prema uglu ulice.

Prikočio je i Smajt Rasel, ali nešto dalje, kako bi izbegao direktan sudar sa gradskim autobusom, čiji je vozač prosto »legao« na sirenu. Psujući, Rasel ispravi kola i približi ih ivičnjaku.

— Pobegao nam je — zaključio je, osvrćući se iza sebe.

— Bert će ga naći — rekao je džinovski policajac.

— Kako? — namršti se Rasel. — Zar ćeš ga nanjušiti.

— Begunac daje signale — objasni ovaj. — Bert prima vibracije i prati ga...

— Ubio me Bog ako nešto razumem — odhuknu Rasel na sve to. — Zar si ti robot, šta li? Ili... ili...?

Ta misao ga toliko zaokupira da se prosto izbulji prema Bertu. Ovaj, međutim, nije mario za Raselove reakcije. No-

gom je otvorio desna vrata vozila i nekako izneo svoje telo napolje. Gledajući sa svoga sedišta, Smajt Rasel je mogao da mu vidi samo donji deo.

— Baš me briga, moje je da vozim — progundao je Rasel. U sebi je pomislio da bi najbo-
lje bilo da doda gas i udalji se sa ovog mesta, ali više nije imao kud. Čim je upao u organizaciju »Zelena garda«, morao je da se drži njihovih pravila. Inače će mu neki slični Bert slomiti vrat kao da je peteljka od kruške.

Begunac se nekoliko puta okretao iza sebe. Nije mogao a da ne primeti glavu policajca u naočarima, koji je od svih šetača i prolaznika odskakao svojom visinom i korpulentnošću.

Istina, progonitelj nije bio hitar i brz kao on, ali je bio uporan i uvek ga je pronalazio.

Kako mu je to uspevalo?

Begunac je ugledao ogromna svetleća slova »Paradiza«. Bio je to restoran u mermeru i kristalu, dobro obezbeđen, pa će svaka gužva u njemu privući pažnju. Nevolja je bila u tome što je gonilac imao na sebi po-

licijsku uniformu, a ona je pro-
pusnica na svakom mestu.

Dva livrejirana momka na ulazu imala su pod kontrolom svaki prilaz ogromnim vratima. Ovako oznojen, raščupan, odeven kao skitnica a ne džentlmen, begunac nije imao šanse da zaviri unutra. Trebalo je naći manje upadljiv ulaz.

— Imaš nekih problema, mo-
mče? — kao gromom pogođen zastao je begunac, ugledavši ispred sebe plavu uniformu. Ne, nemoguće da je on. Podigao je pogled i sreo se sa licem običnog gradskog pozornika kakvi se sreću duž bulevara i ulica po celom San Francisku. Bio je mladolik, tamne kože i tankih brčića. Podsećao je na Meksikanca, pogotovu kada se malo osmehnuo i pokazao niz belih zuba kao od porculana.

— Juri me... — promucalo je begunac, sklanjajući sa čela pramen kose.

— Ko te juri? — uozbilji se pajkan.

— Policajac — pokazao je momak iza sebe. — To je prerušeni bandit, hoće da me ubije...

Čovek se malo izdigao na prste i pogledao niz ulicu. Možda je i video gonioca, a možda i nije, međutim priča je bila

isuviše budalasta da bi zvučala istinito.

— Ne vidim policajca — rekao je — a ne verujem da u Frisku policija ubija poštene građane. Prema tome, za svaki slučaj da te ja...

Prekinuo je svoju govoranciju jer momak više i nije bio kraj njega. Kao da je ispario. Okrenuo se nekoliko puta oko sebe, pošao korak-dva levo i desno, onda zastao, mallo podigao šapku sa čela i zavnteo glavom.

— Ova noć kao da počinje lu do — promrmljao je.

Nije ni znao koliko je u pravu...

*
* *

Kada je naručio pivo, konobar je podigao obrve kao da nije dobro razumeo porudžbinu. No, restoran kao što je »Pa radizo« nije smeo da se pročuje da nešto nema ili da mu trenutno nedostaje. Konobar u crnom, s bleštavobelom košuljom i ljubičastom leptir-mašnom, zalizane i želatirane kose samo se naklonio. Pre toga je dopunio

čašu sa vinom za elegantnu damu.

Crnooka i kosooka devojka, u savršenoj svilennoj haljini s dekolteom i savršenim grudima pod njim, podigla je čašu i otpila mali gutljaj. Bila je nemarno začesljana, dok su joj oba uha krasila dva srebrna kruga od minduša. Imala je boju kože kao na porculanskim, skupocenim istočnjačkim figuricama. Takva koža bila je i na ležerno prekrštenim nogama, sa čijih se kolena haljina malo sklanjala u stranu i povremeno zbunjivala konobara.

— Devojko, počecu i ja da gledam na tu stranu — opomenu je njen kavaljer.

— Ti voliš malo punije — reče ona.

— Sumiko, nisi ti baš čačkalica, ha?

Posle toga pogledao je u sat.

— Kasni — rekao je.

Čovek preko puta nje očigledno se nije snalazio u odelu. Premeštao je ramena s jedne na drugu stranu, izvijao vrat, zavrtao rukave i ponovo ih vraćao dok mu se čelo rosilo znojem.

Naravno, Tabasko Pit ne pamti kada je morao da se uvlači u ove tesne krpe. Njegovo se

znalo: farmerke, majica i eventualno jakna. Ništa više.

Pod širokim ramenima kao da su pucketali šavovi širokog, somotskog sakoa. Pa i ispod te tkanine mogli su da se nazru mišići, ne, gomila mišića koji se zatežu i opuštaju. Ogroman busen plave kose natkriljivao se nad simpatičnim i malo grubim licem.

Jedino čega nije želeo da se odrekne, pa i u ovako ekskluzivnom restoranu, bilo je pivo.

— Zašto baš ovde treba da sačekamo Leslija? — pitao je Tabasko Pit. Njegove oči odjednom živnuše na pojavu konobara sa pivom. Ali, ne zadugo; veličina boce bila je tako zanemarljiva da je u Pitovim šakama virio samo grlić.

— Zar nemate nešto veće? — pitao je on.

— Možda gospodin hoće bure? — malo sarkastično primeti konobar.

— Može — složi se Tabasko. — Ali, otvoriću ga tvojim zubima, momak, ako ne doneseš nešto veće... ili bar pet ovih minijatura!

Čovek odjednom preblede. I da se nije čuo devojčin smeh na sve to, možda bi se sručio na pod u času kada se Pit us-

pravljao i pokazao svu širinu svojih ramena.

Kada je ponovo seo, ne mareći za ponuđenu čašu, strpao je otvor boce u usta i, grgljeći samo nekoliko puta, ispraznio je do dna.

— Pivo nije loše — zaključio je — ali mu je pakovanje odvratno.

— Odmah ću doneti još — počeo konobar da se savija i klanja.

— To je trebalo odmah da učiniš, zar ne? — potapša plavokosi džin konobara i ovome klecnuše kolena.

Sumiko je otpila još jedan gutljaj, ali više nije delovala umirujuće kao pre nekoliko minuta. Trebalo je da se sa Leslijem nađu u »Paradizu«. Izračunala je koliko će mu vremena biti potrebno od aerodroma do ovog dela San Franciska, čak i u slučaju povećane saobraćajne gužve na Aveniji.

Međutim, kao da nešto nije bilo u redu.

Avion nije kasnio, bar nije najavljeno kašnjenje na aerodromskoj službi informacija.

— Misliš da ga je zadržala neka... žena? — pokušao je Tabasko malo da razvedri situaciju.

— To nije loše — osmehnula se Sumiko. — To je najmanje opasno po njega.

— Žene uvek misle na najgore.

— To samo ti primećuješ, on ne. Pred tobom mogu da budem ono što jesam, da brinem, da strepim.

— Kad bi popila jedno pivo, sve bi ti izgledalo drugačije — nasmejao se plavokosi grmalj. Onda se uozbiljio. — Prokletstvo, zašto moraš uvek da naslućuješ opasnost? Bar da sam mogao da dođem u farmerkama i majici...

Sala u kojoj su se nalazili bila je podeljena u dvadesetak separea. Na sredini se nalazio vodoskok, gde je voda izbijala u nekoliko mlazeva iz prirodnog kamena, sa rastinjem tako nameštenim i raspoređenim da je delovalo kao deo prave prirode. Tavanica u staklu bila je otvorena prema nebu, a svetla tako podešena da je svaki sto imao svoj diskretan ambijent, ali i pogled na ostale.

Vešto nameštena ogledala čijila su salu većom i punijom. Tepih pod nogama gušio je ne samo korake već i razgovore. Sasvim na kraju, skriven je-
dnim paravan-zidom, nalazio

se bar sa nekoliko stolica. Iza njega se nalazio pomoćni izlaz ali i ulaz, jer se tu moglo ući i iz druge, pobočne ulice, ali pod uslovom da se zadržite samo za barom, ne dalje. A za to su se brinuli čuvari »Paradiza«, razmešteni neupadljivo kraj zidova ili preruseni u bar mene.

To je bilo neophodno, s obzirom da je nekoliko puta pokušavano da se u restoran podmetnu eksploziv, ili izvrši oružana pljačka bogatih klijenata i posetilaca.

Začudo, umesto da »Paradizo« bude na lošem glasu zbog toga, neočekivano je počeo da dobija sve veću posetu. Kao da su pljačke bile dobra reklama za restoran i mnogi su, izgleda, želeli da to uživo dožive.

To samo Amerika može!

Momak bujne, crne kose, u prugastoj majici i plavoj jakni, nekoliko časaka je stajao kao skamenjen kraj bara. Možda nije očekivao ovakvu raskoš, a ionako je izgledao kao neko ko je zalutao, ili neko koga su sa ulice gurnuli unutra za opkladu i sada posmatrali reakciju.

Lice mu je bilo pokriveno znojem i prljavim masnicama.

Nije ni čudo, jer su mu i šake bile prljave očigledno zbog padanja na asfalt ili hvatanja zidova, po kojima su, neretko, bili ispisani raznorazni grafiti u prokleta jarkim bojama. Stajao je momak tako nekoliko trenutaka, svestan da će vrlo brzo privući pažnju na sebe. A, opet, natrag nije mogao. Činilo se da ga napolju vreba mnogo veća opasnost nego ona u sali.

Umesto da se skrasi za barom, momak je krenuo prema separeima. Nije mnogo odmakao, jer mu je put preprečio čovek visok preko dva metra, proćelav, ali ledenog lica i ledenog pogleda.

— Kuda? — upitao ga je kroz zube.

Momak nije ništa odgovorio. U stvari, nije ni znao kuda tačno, osim što natrag nije smeo.

Pogledao je po sali kao da traži pomoć. Međutim, posetoci su imali druga posla i druge priče.

Ipak je morao nešto da preduzme, jer čovek je već počinjao da ga dotiče za lakat, dok mu se druga ruka približavala izbočini pod kaputom na levoj strani.

Momak je ispružio ruku.

— Tamo — promuklo je kazao.

Čovek je pratio pravac njegove ruke i zaključio da se to odnosi na sto za kojim su sedeli jedan plavokosi rmpalija i jedna nežna, krhka Japanka.

— Šta ćeš ti tamo? — grubo ga ščepa čuvar.

— Čekaju me — slaga momak.

— Lažeš!

— Pitaj ih.

Stisak olabavi.

— Pratim te — kazao je čuvar. — Ako ne sedneš za sto, otići ćeš odavde kolima hitne pomoći. I još nešto — podseti ga — nisi prikladno obučen.

— Neću dugo da se zadržavam...

— Svejedno. Odelo i kravata su obavezni u »Paradizu«. Šta kažeš na to?

— Pusti me... — odgurnu ga momak i žurno se uputi prema stolu za kojim su sedeli Sumiko i Tabasko Pit. Čuvar nije izvukao oružje, predomislio se, ali je krenuo za nasrtljivcem spreman da ga prikuje za pod.

Momak s prugastom majicom došao je do stola, ne mareći za dah svog pratioca koji mu je

stajao za vratom. Pokušao je da se osmehne, ali nije vredelo, osmeh mu nije nalazio put do usana.

Sumiko je pogledala u Pita i, vođena svojom ženskom intuicijom, osetila da je mlađić u nevolji. Možda je i Pit to zaključio, istina s malim zakašnjenjem, ali on je pre bio spremniji da mlatne čuvara nego žgoljavog momka. Videlo se to po šakama koje su se skupljale u dve bombe od kostiju i mišića.

Momak se sručio na kožnu fotelju i zgrabio bocu s pivom kao da je to nešto čega se treba dočepati da ne bi pao.

— Hoće da me ubiju — izustio je.

Sumiko baci pogled po prostoriji. Naizgled, sve je bilo uobičajeno, osim čuvara koji je bio tu da spreči neki skandal ili ometanje gostiju u bilo kakvom obliku.

Tabasko Pit se podiže sa svog sedišta i uspravi se.

Čuvar je zastao kao da je naleteo na zid. U trenutku je shvatio da od njih dvojice jedan mora da se povuče. Naravno, ne ovaj plavokosi džentlmen u društvu ljupke dame.

— Oprostite, on je sa vama? — pitao je reda radi.

— Sada jeste — reče Pit.

— Onda je u redu... — nakloni se čovek i udalji se. No, zauzeo je mesto odakle je mogao da motri na ovaj »sumnji-vi« sto. Nije se dao ubediti da momak sličan klošaru ili drogiranom tinejdžeru pripada ovakvom društvu i ovakvom lokalu.

— Šta se ovde dešava? — promumlao je Tabasko, videći da se Sumiko veoma brzo pribrala u neočekivanoj situaciji. — Koji si ti vrag, momče?

— Samo malo da se odmorim — rekao je ovaj. — Zovem se Luk... Luk Porter... Ništa nije kako su obećali... Oni su ubice, zveri...

— Ko to? — pitala je Sumiko.

— Oni... — osvrnuo se Luk oko sebe. Lice mu je postajalo sve bleđe, znoj se slivao ispod kose kao da izvire i krči put prema ušću za vratom. Oči su mu takođe postajale vlažnije i sjajnije, ni u deliću sekunde ni su mogle da se zaustave na nekom predmetu, stalno su tražile nekoga ili nešto okolo.

— Dobro, popij to pivo, bolje nego da smrskáš flašu — podseti ga plavokosi džin.

— Nisam žedan — prošapta mladić. — Moram da idem dalje...

— Kuda?

— Bilo kuda...

— Ma, o'ladi malo — kvrcnu svojim pozamašnim prstom Pit po boci piva. — Ovde ti niko ne sme ništa.

— Ne znate vi njih... Oni su zveri... Mi smo svi obeleženi i osuđeni na smrt...

Sumiko stavi šaku na Pitov lakat.

— Lesli već kasni — reče. — Da mu ostavimo poruku, a momka povedemo?

— Zašto? Naručio sam pivo i...

— Nešto zaista nije u redu — rekla je Sumiko i počela da u svoju minijaturnu torbicu stavlja dugu muštiklu i upaljač. Sa svoje strane, Tabasko je sa iskrenim žaljenjem posmatrao konobara koji je već nosio gomilu pivskih boca, pazeci da pod tim teretom ne zakachi nekoga usput.

— Ne vredi vam — pojačao je glas progonjeni Luk Porter. — Oni prate moje signale... Uvek će znati gde sam.

— Kakve signale? — najzad se smrknu i Pit, kome je najzad bilo jasno da od piva nema ništa. — O čemu to pričaš, mali?

— Svi emitujemo vibracije, koje oni skupljaju u svoje senzore i šalju na nas poteru... — šaputao je momak, čije se lice pretvaralo u čudnu grimasu straha i bola. — Ne znate kako je tamo... Niko ne zna dok ne dođe...

— Gde je to tamo? — upita Sumiko blagim glasom. Želela je da umirujuće deluje na mladića, ali to očigledno nije imalo dejstva.

— Tamo... Kažu da je fabrika lekova, a lažu... Ne mogu im umaći, oni dolaze, ahhh... uhvatio se za slepoočnice kao da bi šakama hteo da zaustavi neki prodirući bol. — Tu je... Bežite i vi... ON dolazi... dolazi...

Pitu se učini da će Luk istog časa pasti na pod i zavući se pod sto. Zato ga je dograbio za ruku i prosto prikovao na sedištu.

— Niko ne dolazi, do đavola! — rekao je, svestan da su se mnogi pogledi počeli upravlјati u njihovom pravcu, a on nije želeo nikakve gužve zbog

devojke. — Ostani gde si i ne lupetaj!

Momak je odjednom zane-
meo. Pogled mu je bio priko-
van za glavni ulaz. Lice mu je
bilo mirno, skamenjeno, ali oči
su podsećale na dva elipsasta
ekrana na kojima se odvijaju
prave scene u magli i svetlu-
canju. Zenice su mu bile pro-
širene do kraja. I kao da se
više nije preznojavao.

Tabasko okrenu glavu.

Tada je i ugledao Berta.

Policaajac kao od kamena is-
klesan, utegnut u bluzu i opa-
sač, s tamnim naočarima, gle-
dao je pravo prema njihovom
stolu. Bila je to pojava dosto-
jna poštovanja, da nešto u nje-
mu ili na njemu nije stvaralo
odbojnost. Jedan od čuvara mu
se obratio, ko zna zbog čega,
i dobio je strašan udarac le-
vom nadlanicom. Proleteo je
preko najbližeg stola i, ispra-
ćen ciklom dama, sklupčao se
u podnožju velike mermerne
saksije sa palmovim lišćem.

— Ovaj nervozni te juri? —
upitao je Tabasko ukočenog
Luka Portera. — Da nisi ne-
kog opljačkao ili tako nešto?
Čim te zakon juri...

— Ne liči mi mnogo na za-
kon, Pite — dobacila je Sumi-

ko. Predosećanje slično onom
koje u sebi poseduje ninda bu-
knulo je u devojčinom mozgu.
Japanci to preciznije nazivaju
— haragei. Na Zapadu ga kr-
ste šestim čulom. Sumiko ga
je izoštrila baš zato što je sa
Leslijem Eldridžom provela do
sta sličnih, sudbonosnih i smr-
tonosnih situacija. Jer, haragei
može da shvati samo onaj koji
delimično ili potpuno raspola-
že njegovim moćima...

I Pit je zastao, videvši u de-
vojčini očima blesak.

Čuvar sa glavnog ulaza za-
vukao je ruku pod kaput, ali
nije želeo da potegne oružje.
Verovatno je mislio da je po-
sredi neki nesporazum i da je
čuvar, malopre, nesmotreno i
grubo nešto dobacio policajcu.

Posetioci za stolom, koji je
bio pogođen čuvarevim telom,
stajali su ispolivani pićem i
zgranuti iznenadnim prizorom.
Ako je neko i želeo da protes-
tuje i traži nekog od glavnih u
»Paradizu« — sada je zane-
meo.

Policaajac je iz velike futro-
le izvukao teški kolt i podi-
gao ga.

Čuvar pred njim više nije
bio voljan da traži odgovore
rečima. Oružje je bilo potegnu-

to i valjalo je reagovati na to. Kako? Pa, naravno pucati u ruku. Ubistvo policajca bilo je u svakom slučaju nešto čega se klone i oni najokoreliji.

Cev policajčevog revolvera bila je upravljena prema skamenjenom Luku Porteru.

— Ovaj je lud — najzad zaključivši Talbasko i levom rukom primora Sumilko da legne preko kožnog kanabeta. Za opasacem svojih pantalona, pozadi, uvek je imao oružje.

Čuvar je već bio skrenuo pažnju na sebe repetiranjem »berete«, kada se Bertova ruka okrenula prema njemu. Koa topovska cev izgledao je otvor »magnuma«. Čuvarove oči se raširiše od užasa. Možda nije stigao ni reč molitve da izusti pre nego što mu je zrno raznelo polovinu čela. Krv je šiknula po zidovima i, dok se slivala naniže, u sali je zavladao grobni tajac.

A onda se prolomio vrisak.

To je bio znak za opštu paniku. Gungula koju je Bert iza zvao svakako nije bila u njegovom programu. Cilj koji mu je emitovao položaj i tačno mesto žrtve počeo je da se prekida i slabiti.

Divovski policajac je opalio u pravcu Luka Portera, no uvek se nađe neko u bekstvu koji zakloni cilj i tako nova lokva krvi oboji površinu bazena, jer je jedan od gostiju, pogođen u vrat, pao preko ivice zatvarajućih telom mlaz vodokoka.

Luk Porter je hteo da iskoristi gužvu i nekako se dočepa drugog izlaza. Možda bi mu to i pošlo za rukom da ga nisu dograbila klešta nazvana šakom Talbasko Pita.

— Sačekaj malo, momak, du guješ nam neku priču — rekao je mirno, tražeći zaklon iza prevrnutog stola.

— Ubijće me...

— Ne verujem, troši metke kao lud.

— Oni su zveri...

— I ja ponekad podivljam — reče Pit.

Ostali čuvari su napustili svoja uobičajena mesta i pojurili prema delu sale gde su se gosti sudarali, padali, vrištali i najzad počeli da ležu u nadi da će tako biti manje uočljiv cilj.

Bert je pucao prema signalima koje mu je »slao« Luk Porter, ali nijedan hitac nije pogodio pravu metu. Pala je i

četvrta žrtva; žena sa niskom zlatnih ogrlica otvorenih očiju je zurila u svoju skupocenu haljinu koja je dobijala crvenu mrlju na stomaku. Onda je pala i to je bilo sve. Preko njenog tela palo je još nekoliko.

Čuvari nisu mogli da pogode policajca jer su mogli da pogode i nekog nedužnog gosta. Tek kada je obarač nekoliko puta udario u prazno, znali su da je »magnum« završio svoje. Bert je vratio revolver u futrolu, okrenuo se prema izlazu i zakoračio kao da je popio pivo i sada može da nastavi patroliranje Zalivom.

Salu su ispunjavali jecaji i krici.

Tabasko Pit podiže svoj revolver.

Međutim, nije bilo potrebe. Plotuni čuvara »Paradizo« nastavili su pokolj. Ovog puta pao je samo jedan čovek. Lagano bez žurbe, njegovo ogromno telo se zaleljalo pri svakom udarcu olova da bi očešalo ivicu bara i stropoštalo na tle i, bez trzaja, smirilo se sa levom šakom zakačenom na ragastov.

— Do đavola, šta je ovo bilo? — opsovao je Tabasko. — Ti ćeš nam ovo objasniti... — okrenuo se prema Luku Porteru.

— Mislim da neće moći — kazala je Sumiko.

Luk Porter je ležao otvorenih očiju. Lice mu više nije bilo ispunjeno strahom i užasom. Bilo je to sada lice običnog dečaka, smireno, skoro srećno pred oslobađanjem od strašnog unutrašnjeg bola.

Pit stavi nadlanicu na njegov vrat.

Ne, nije bilo šansi za pomoć.

Spolja su se čule sirene policijskih kola.

Sa poda su se dizali gosti, žene umazane sopstvenim suzama i šminkom, muškarci oguljenih dlancva i kolena, isečeni parčadima stakla.

Dvoje patrolnih policijskih kola zaustavljalo se ispred ulaza »Paradiza«, dok su jedna panično napuštala blizinu tog mesta.

Za volanom je bio Smajt Rasel. Tresao se od straha... Jedva je izbegao sudar sa ambulantskim kolima. Prokleti Bert, grozničavo je ponavljao u sebi, napravio je klanicu, a ko zna da li je likvidirao begunca. Kakav izveštaj da podnese?

*
* *

Točkovi ogromnog »Boinga« dotakoše glatku pistu aerodroma, uz blagi potres. Vitka, pla vokosa stjuardesa je razmakla zavesu i napravila prolaz do izlaza, smešeći se svima podjednako ljupko i podjednako zagonetno.

Zavaljen u udobno sedište, Leslie Eldridž je najzad otvorio oči. Šta je to što ga odjednom uznemirava u ovom lepom danu? Kroz mali prozor videlo se plavo nebo i deo aerodromskog tornja. Putnici su ne žureći napuštali svoja mesta.

Let iz Evrope trajao je dugo. Po napuštanju frankfurtskog aerodroma, časove je proveo u čitanju, kraćim trenucima sna i polusna, ali i tada, u snu, on je neprestano kontrolisao sve što se oko njega zbivalo. Od najsitnijih promena u kursu letilice, do plaća nekog deteta pozadi.

Sada, kada je trebalo izaći i spustiti nogu na tle, proradilo je »šesto čulo«.

Haragei!

Tako ga Japanci nazivaju... Reč koja dočarava potpuno jedinstvo bića sa njegovom oko-

linom, jedna od disciplina koju je Leslie Eldridž savladao u svojoj dugotrajnoj obuci i usavršio kroz najčudnije i najzubbudljivije akcije.

Skup svih veština, gotovo čarolija kojima je mladi Amerikanac ovladao, umnogostručavajući na taj način prirodnu brzinu i snagu, takođe ima svoje japansko ime: ninducu. Taj pojam sasvim je dovoljan za prave poznavaoce koji će vam nepogrešivo reći da je Leslie Eldridž — ninda. Od glave do pete.

Poneo je svoju »samsonajt« tašnu i krenuo prema izlazu.

Još jedan očaravajući osmeh plavokose stjuardese... i sve je teklo po uobičajenom redosledu: pasoška kontrola, kratak carinski pregled, žamor putnika, škripa kolica sa bagažom, objavljivanje letova koji započinju i pozivaju putnike da se ukrcaju...

Ali, šta ga je to opominjalo na opasnost?

Ovde, ili malo dalje? Na samom aerodromu ili pored prvog taksija?

Malo vetra na izlazu nije naškodilo njegovoj kratkoj tamnoj kosi. Preplanulo lice, čeličnoplave oči, telo atletske gip

kosti u savršeno skrojenom belom smokingu, crnim pantalonama i cipelama od najfinije kože, uputilo se prema nizu taksija.

Bucmasti, kosooki taksista preplanule žućkaste kože protrio je lakat napolje i, pre nego što je Leslie otvorio usta, počeo da odmahuje glavom.

— Zauzet sam, gospodine — rekao je.

Nešto u njegovom govoru ni je bilo prirodno. Ili je slagao, ili je čekao nekoga jako važnog, nekoga kome se žurilo. Leva šaka nalazila se na volanu dok je drugu držao pored sebe, pokrivenu novinom.

Leslie produži dalje. Vrata od sledećeg taksija bila su otvorena. Ličila su na poziv da uđe. I tu je opet osetio »haragei«.

— Taksi, gospodine? — izvuкао je glavu sa prednjeg sedišta mlad, dugokos Japanac. Smeškao se tako srdačno da je izgledao kao neko ko je svoju ljubljenu dragu video posle dva svetska rata i pripremio joj kimono pred spavanje!

Zatim je iskočio, onako sitan, krivonog ali skladno naslagan mišićima, u košulji kratkih rukava boje pomorandže.

— Imate prtljag? — upitao je skidajući smešak sa lica. Međutim, taj smešak počinjao je da biva sleđen. Bez titraja na uglovima usana, bez istovetnog bleska u očima. Kao led koji se javlja posle kratke vatre na površini vode opkoljene snegovima.

— Možda neću taksi — odgovori Leslie.

— Nećete valjda pešice odavde? — upita Japanac.

— Ne dopadaju mi se tvoja kola — rekao je ninda. — Levo krilo si skoro menjao, sigurno je bilo dobro ulubljeno, vidim svežu boju i lošu nijansu. Menjao si i levi prednji far, levi točak možda je tek juče balansiran, jer se i on iskrenuo u sudaru... Vrata s tvoje strane su ispeglana, ali se na milju vidi da ih je radio loš majstor. Upšte, ti si ili loš vozač ili si ukradio ovaj taksi...

Japanac se više nije smeškao. Verovatno nije ni očekivao ovakav govor, štaviše, nje govo iznenađenje poklapalo se sa činjenicom da je stranac imao oštro oko i đavolski pogodio sve u dlaku.

— Taksi je moj — nabra svoje tanke obrve momčić. Tre

balo je da izgleda uvređen, ali je to loše odglumio.

— Sta nameravaš sa mnom?

— upita Lesli.

— Ja? Ništa, gospodine... samo da vozim — počeo da se premešta s noge na nogu taksista.

— Lažeš! — čvrstim glasom ga opomenu ninda.

Glas je bio tako ubedljiv da mu se nije ni smelo ni moglo prigovoriti. A prodorni pogled kao da je hipnotisao Japanca; pokušao je rukom da napipa iivicu vrata, ali je nailazio samo na prazninu.

Lesli ga je skoro »radarski« pretresao. Momak, čini se, nije bio naoružan, bar ne vatrenim oružjem. Ali, mnogo je Japanaca koji kriju tanke, oštre metalne predmete i koji ih znaju upotrebiti.

Šum iza leđa bio je skoro nečujan. Niko osim ninde ne bi ga primetio i osetio. Taj zvuk bio je neobičan, ali ne i nepoznat. Fini, skladni otpor metala pod pritiskom prsta, zvuk kada se obarač na oružju bliži svom kraju posle čega nastaje eksplozija, bučna ili diskretna, zavisno od prigušivača na cevi ili vrste oružja.

Okrenuo se u trenutku kada je osetio ubod u ramenu.

»Stršljen«, pomislio je i desnom šakom dograbio to mesto.

Znao je da se radi o malim, ostrim ampulicama sa sredstvi ma za ošamućivanje. Zavisno od razdaljine, imale su i različito dejstvo. Što su bile bliže žrtvi, to im je dejstvo bilo brže, a trajanje duže. Procenio je u magnovenju da je ovaj »stršljen« doleteo najverovatnije od susednog taksija. Trebalo je da bude pogođen u vrat, ali desilo se da mu rame zaštiti taj splet vratnih žila i uspori dejstvo.

Njegovi prsti su se kroz tkaninu smokinga zakopali u meso i napravili prsten oko rane. Morao je snagom koja mu je još preostala da neutrališe brzi odliv tečnosti u ostale delove tela. Morao je da se svom silinom svoje ličnosti koncentriše na to da mu delovi mozga ostanu nepokriveni i neoštećeni, bez obzira na laku paralizu udova. Morao je da misli! Morao je da zna, da prati, da reaguje, da rezonuje.

Laka nesvestica bila je znak da sredstvo deluje. Kada je tome dodao i nešto sopstvene volje da sve tako izgleda — onda mu je preostalo samo još da se zaklati i šakom pritisne čelo.

Kratka zapovest na japanskom došla je sa strane.

Osetio je da ga pridržavaju da ne padne. Oba para snažnih ruku polako su ga unela, glavom napred, na zadnje sedište taksijsa.

Praćen drugim taksijem vozilo u kome se nalazio ošamućeni Lesli Eldridž krenuo je prema zapadnom delu San Franciska. Jedno vreme pratile su put tramvajskih šina, a potom skrenule u pobočnu ulicu. Ima se utisak da, ma gde pošli i ma kuda naumili, svi putevi vode prema obali. Tako su i dva taksijsa napuštala glavne trake i izbijale na Zaliv, dok su odozgo klepetala krila galebova i mirisalo more na so, ulje, trulež...

Pa, uostalom, Zaliv San Franciska i nije onako privlačan i božanstven kakvim ga prikazuju razglednice i propagandni filmovi. Nije to ni grad iz priča onih koji su tu bili prvi ili poslednji put u životu i videli ono što su drugi želeli da baš to vide.

Ako »zabodete« nos malo da lje ili malo levo i malo desno — možete se naći pred nepreglednom gomilom ružnih, prljavih, oguljenih i olinjanih sklađišta. Asfalt je tu nagrižen to-

čkovima teških kamiona, a niz zardalih dizalica i kiperera koji su svoj vek proveli u zarivanju u mračne dubine brodova pod svim zastavama, stoje kao polomljeni skeleti i čekaju noć da sakriju svoj rugoban obris.

Tu prestaju tragovi blistavog peska i dugih, čistih plaža posutih suncobranima. Tu nema gracioznih lepotica u minijaturnim kostimima i bronzanim kožnim obličjima, nema ni mišićavih lepotana s blistavim osmesima koji kao da su tog časa doplovili na svojim daskama sa talasa okeana.

Okean je tu crn, tajnovito smiren pod slojevima prosute nafte, smrdljiv, zapljuskuje kamene blokove keja i zasipa ih solju i skvašenim vetrovima.

U San Francisku je, kažu, lepo živeti, ali se u San Francisku veoma lako i umrie, na hiljade načina i u svako doba dana ili noći.

Kao neko ko ovaj deo grada poznaje kao svoj džep, taksisti su za kratko vreme napuštali pristanište senke i obrise, da bi se ponovo našli na dnevnoj automobilskoj vrevi. Ulicom cvetnih skverova zaputili su se na široki bulevar odakle se videlo svetlucanje mora i

palme se pojavljivale kao pokretni, nepresušni dekori pod suncem.

No, taksiste, izgleda, nisu zanimali ti velelepni dnevni prizori. Široki asfaltni put, malo omekšao pod vrelim suncem i teretom širokih guma, pružao se kao plavkasta divovska zmijsa uz more, čija bi glava u daljini htela da srkne malo te modrozelenih tečnosti, ali ne uspeva pa se isteže i propinje na sever, prema zalivu Valjeho, gde je sijaset ostrvaca i poluostrvaca razmešteno u moru poput bačenog šljunka.

Posle dvočasovne vožnje taksisti su usporili na obali, gde su rastinje i agave iznikle iz stenja i spuštale se prema moru. Vozila su se zaustavila na strani odakle su kamene stepenice vodile prema maloj marinici, za koju je bio privezan motorni čamac.

Dva visoka i snažna Japanca u belim košuljama i pantalonama, sa istom takvom trakom preko pojasa, prihvatili su Lesijevo telo i preneli ga u čamac. Nijedan od njih nije se potrudio da proveri da li je žrtva još u nesvestici ili se možda pretvara.

Taksisti su se brže-bolje vratili natrag u svoja vozila, dok je snažni motor čamca zabrujao i otisnuo se od mola kao besni pas s lanca.

Kretao se strogo se pridržavajući kursa uz obalu, sve dok nije zaobišao veliki stenoviti rt. Tu je malo usporio, kako bi izbegao podvodne stene. Vozač je, izgleda, dobro poznavao ovaj deo obale, jer se bez ogrebotine približio uvučenom delu poluostrva. Tek tada se mogao videti ogroman otvor jedne pećine. U stvari, otvor je u drugim prilikama bio zatvoren ogromnim metalnim roletnama, a podizao se samo ako je kroz otvor trebalo da prođe neki brod ili čamac.

Iznad pećine nalazio se pojas zelenog rastinja, divljih palmi i šipražja, čega nije bilo na susednim površinama. Kao da je tu neko, ranije, prekopavao zemlju i sadio drveće ne bi li podsećalo na prašumu i odlično skrivalo pravu namenu pogledima iz vazduha.

S druge strane »ulaza« nastajao je sasvim drugačiji ambijent.

Čamac je ušetao u marinu, oivičenu betonskim ivicama. S čamca se iskakalo pravo na

stepenište, a odatle u lift za gornji deo pećine. S jedne strane video se niz metalnih buradi za gorivo, a u stene su bili uzidani kablovi za struju i mrežu visokog napona po svodovima.

Leslija su uneli u lift, koji su pokrenuli naviše, a onda su ga uneli u veliku dnevnu sobu sa ogromnim staklima umesto zidova i tavanicom i pokretnim vratima od fine bambusove trske. Cela prostorija imala je kružan oblik bez uglova i nameštaja. Samo jedna niska postelja na koju su spustili Lesijevo telo.

Opojni istočnjački miris procvukao se odnekud i zagolicao nindine nozdrve. Iako zatvorenih očiju, izbrojao je ulazak trojice ljudi. »Video« ih je kako se raspoređuju u njegovoj blizini i ćutke čekaju da otvori oči. Mora da su tačno izračunali da u ovim trenucima prestaje dejstvo uspavljujućeg narkotika. Nisu znali da je to dejstvo mnogo ranije prestalo da vlada nindinim delovima tela i da je vrsta posebne radoznalosti natarela Leslija Eldridža da istraje u svojoj opuštenosti.

Sada je, izgleda, bio tu gde je trebalo da bude.

Zaista su bila trojica.

Tri ogromna Japanca, u belim kimonima, s povezima preko čela. Dvojica su imala oko pasa bele platnene pojaseve, a jedan crni. Stajali su malo raskrečeni, sa velikim samurajskim mačevima čiji su vrhovi bili zabodeni u pod.

Lesli neprimetno razmrda prste na rukama. Sve je bilo kao pre. Po rukama i leđima kaiševi mišića zategli su se bešumno, a na listovima nogu osetio je stari, poznati osećaj pred skok, pred lebdenje.

On spusti noge na pod, uz malo oporog smeška u uglovima usana. Ako su u pitanju samo trojica, pomislio je, onda je neko ovde glup. Mnogo glup.

Proučavao je njihova lica.

Jedan je imao kose brkove i bradu. Taj je među njima izgledao najstariji. Ostala dvojica skoro su ličila jedan drugome kao jaje jajetu: snažne četvrtaste vilice, isturene jagodice, sitne, ružne kose oči i mnogo bora na čelu.

I gledali su ga bezizrazno. A kad vas tako Japanac gleda, onda mu je u glavi ono najgoro: smrt.

Dakle, nindži je bila namenjena smrt...

*
* *

— Još uvek ne znam gde sam? — najzad je progovorio Leslie. Ako su očekivali zrnice straha, prevarili su se. U očima belog ninđe iskrila je poruga, pomešana sa prezirom.

— Samuraji će ti suditi — rekao je onaj s brčićima.

— Samuraji? Vi ste samuraji?

Japanac ozbiljno klimnu glavom.

— Mi smo braća Hiroši — reče.

— Hiroši? — skoro se nasmejao Leslie, ali smeh je bio za ovu priliku dosta leden. — Sen sei Hiroši? Sluga gospodara Ineia?

— Mi smo njegova braća.

— Da li nastavljate s drogom i prodajom smrti? — upitao je Leslie. — I mislite da bih vam ja zasmetao?

— Mi smo braća Hiroši — tvrdoglavo je govorio Japanac. — I osveta je naša.

»Da, na sve je računao Hiroši onda, kada smo se našli

oči u oči«, prisećao se ninda. »Na sve, osim na to da je u borbi sa nindom moguć samo jedan ishod: kraj svemu. Bio je to jedini pravi trenutak istine, katana protiv vakizašija. Ninđe mogu poznavati obična ljudska osećanja, kao što su ljubav, prijateljstvo... I biti na strani dobra i lepo se osećati zbog toga. To je bio razlog zbog kojeg mu je tada obećao da će uskoro ležati pod njegovim nogama, a ne on pod Japančevim... Ali, Hiroši nije mario za to. Bio je određen da u kuli, u improvizovanoj areni, odluči svoju sudbinu u borbi sa protivnikom koji mu nije dao da predahne.

Hiroši je bio jakuza.

Jakuza koji služi zlu. I nikada ne odstupa sa tog puta, niti molj za milost. I nije na to mislio ni u poslednjim delićima svesti dok je nindin vakizaši zasecao polovinu njegove glave, a mozak se prosipao po kamenom podu...«

Lesli načini pokret da ustane. Istog časa, tri isukana mača sjuriše se u jednu tačku, pred njegovo lice. Ostao je miran, znao je da mu sada neće ništa, inače bi ga već isekli. Na meravali su nešto drugo.

Ova pećina, zgrada, rastinje, sve je to, izgleda, bilo deo neke organizacije, ili, možda, i filijala japanske mafije u ovom delu Zapadne obale. Međutim, bogati industrijalci sa Istoka imali su dovoljno novca i moći da za sebe otkupe na ovom tlu komad zemlje i pokažu američkom Ujka Semu koliko su moćni sinovi Zemlje izlazećeg sunca.

Ako su braća Hiroši imala svoje ljude, onda su ih dobro sakrili. Nije bilo više dilema, samo dve: njihovi ljudi su bili postavljeni da im pomognu ako zatreba, ili su bili sklonjeni da se ne mešaju ni u kom slučaju.

— Krenućeš napolje sam — rekao mu je Japanac sa bradicom. — Imaš pet minuta da se sakriješ. Onda ćemo pustiti ti-grove da te nađu.

I, kao po komandi, sva trojica vratiše mačeve u korice za pojasom.

Lov na čoveka?

»Izgleda da su i istočnjaci poprimili neke iščašene zapadnjačke navike«, pomisli ninda i uspravi se.

— Imaćeš protiv sebe tri oružja — nastavio je malo potom najstariji Hiroši. Podigao

je svoj mač. — Katana, sablja samuraja...

Drugi od braće izvukao je iz platnenog tobolca veliki luk.

— Kiudo, strela samuraja — kazao je zatežući tetive.

— Nunčaku, bič samuraja — progovorio je treći i iz pojasa, na ledima, izvukao dve palice povezane lancem.

Sada se i Leslie malo nakloni.

— Može li jedan siromašni, goloruk: ninda da računa samo na braću Hiroši? — upitao je.

Japanci se zgledaše.

— Ne razumem — rekao je najstariji.

— Imaju li braća još ljudi koji će im pomoći? — jasno se izrazio Leslie. Ličilo je to na uvredu, pa su se tako i oni oscćali.

— Svakome od nas je čast da te ubije — odgovorio je oštro, brzo i podignute glave. — Ovde smo samo mi samuraji, ostali su sluge. Oni ne postoje. Oni ne vide, ne čuju, ne pokreću se.

— Pošteno — rekao je Leslie i krenuo napolje. — Ja nemam katana, ali moje ruke će poseći. Nemam nunčake, ali moji prsti slomiće vratne pršlje-

nove. Nemam strelu, ali moje misli pogađaju dalje od nje...

Gledali su za njim ukočeni. Možda su razmišljali o onome što je rekao, a možda sve to nisu ni čuli. Imali su pred sobom jedan cilj, kome su podredili tradiciju i sveto pravilo svog reda.

Gipkim koracima, Lesli se uputio prema ivici šume. Odbacio je od sebe smoking kako bi što lakše mogao skokovima da zbuni svoje tragače. Mišićavim tetivama napetim kao strune pred besmrtnu melodiju, belim ninda je saltom kroz vazduh napipao granu jednog drveta, a sa njega se prebacio na drugi kraj stabla, klizeći niz debelo korenje.

Trebalo mu je samo malo prednosti da zauzme položaj koji njemu odgovara. On nije želeo da beži. On je želeo da ih sačeka i pođe im u susret.

Iznenadio se kada je iz šume nabasao na čitav kompleks bambusove trske. Neuobičajena biljka za ovo podneblje, ali u Americi ništa nije nemoguće, pogotovu ako to plaćaju japanski multimilioneri. Ovaj deo poluostrva sigurno je pripadao nekom velikom »bosu«, koji je time upravljao možda čak iz

Tokija, ali savršeno precizno i jasno.

Ako postoji klan Hiroši, onda je deo njega usađen i sa ovom trskom.

Čovek sa strelom bio mu je najbliži.

Skriven među debelim, oblim stabljikama, Lesli je posmatrao promicanje Japančeve senke.

Čikairi-no-džutsu, to je bila sposobnost infiltracije, izjednačavanja sa okolinom, jedinstvena sposobnost da se možda nim talasima protivniku oduzme moć zapažanja i da ponekad ne vidi ni ono što se može videti goлим okom malog dečaka.

Ninda je stajao pripijen uz stabljike i bio je tako reći nevidljiv. Samo se oglasio:

— Samuraju... ovde sam!

Japanac je zastao. Nije poskočio, nije bio previše namamljen tim upozorenjem. Možda je osetio da tu nešto ne valja kad se protivnik otkriva, ali glas je bio ubedljiv i zazvučao je veoma, veoma blizu.

On zakorači kroz trsku, zatežući luk. Bio je spreman da ga pusti na najmanji pokret. Verovatno je njime baratao dovoljno vešto da svaki odapeti označi pogodak.

I smrt.

Japancu se odjednom učinilo da vidi dvojicu begunaca... Ne, trojicu... Onda su se svi stopili u jednoga, pa je i te prikaze nestalo.

Dve kapi znoja izbile su mu ispod poveza na čelu. Trska je zašuštala na raznim stranama. Da li je to bio vetar ili se žrtva kreće, a on ne može da je vidi i da je eliminiše?

Ponovo je zategao luk i ukopao se u mestu osluškujući.

— Samuraju, ovde sam!

»Gde, gde, gde...« grozničavo se pitao progonilac, još uvek dovoljno pametan da ne ispušta strelu u prazno. Ovog puta više nije samouvereno uspravan; pognuo je glavu i lagano pokretao zenice levo i desno, želeći da negde, u nekom krajičku svog oka ugleda telo begunca i prikuje ga za zemlju.

Učinio je jedan korak napred. Pa još jedan.

Lesil je klečao, sa stabljikom bambusa zategnutom do pucanja. Trebalo je samo sačekati još malo i pustiti je da se ispravi i da pred sobom pokosi sve što se kreće.

Više nije imao razloga da se skriva.

Želeo je da ga Japanac vidi.

Ovome se čak učinilo da mu žrtva maše rukom! To je bilo van svake pameti. Pa ipak, Hirošijev ubica se nalazio kao na dlanu, u klečećem položaju, možda u želji da moli za milost ili toliko iscrpen i preplašen da mu je svejedno kada treba umreti.

Progonitelj primače perce strele desnom oku i u svoj vidokrug primi samo nindino telo. Kada se spremao da odapne, prateći tok njegovih misli i pokreta, Lesli Eldridž skloni šaku sa zategnute trske.

Stabljika se izvila u vazduhu poput čelične opruge. Zatim se povila napred, tražeći nešto gde bi se zaustavila. Na žalost, Japanac je kasno shvatio šta mu je pripremljeno. Udar tvrde biljke o meso ne može se ničim opisati, to treba oslušnuti i videti. Prasak je bio na neki način pritajen, ali đavolski bolan i žestok. Japanac je ispuštio svoj luk i strelu; trska ga je pogodila preko slabina i odbacila natrag, mameći mu potmulu, životinjsku jaulku.

Možda bi sve bilo brže da je stabljika pogodila neki deo oko vrata ili glave. Međutim, izgledalo je da progonitelj ima čvrste trbušne mišiće, jer nije dugo

ostao na zemlji. Duboka brazda na koži i jači bolovi možda će se pojaviti kasnije, ali sada je morao ponovo da napadne.

Možda bi to i učinio da je ninda sedeo skrštenih ruku.

Odskočio je sa tla kao klupko, ispravljajući u vazduhu noge i stavljajući dlan desne ruke u položaj sečiva sa povijenim palcem. Udarac zvani »šu-to«, ručna sablja. Obično se zaustavlja za vratom protivnika, kida tetive i preseca dovod krvi u mozak.

— Kiaiiii!

Krik kada se udara, tačno, nepogrešivo, neoprostivo.

Krik koji udarac pojačava i dopunjuje do te mere da njegova snaga lomí sve, a metal savija.

Japančeva glava klonu u stranu, a ogromno telo se sroza na dno bambusovih stabljiki kao usmrćen vepar. Leslie udarcem noge prelomi luk, a šakom strelu. Njegov sluh već je hvatao skoro bešumni prasak trave pod stopalima drugog progonitelja.

Ninda iščupa jedan struk bambusa i odmeri mu pogodnu dužinu. On je sve morao da zna, mnoge veštine je savladao američki ninda Leslie Eldridž.

Pre sablje, pre nindutsua, katana i vakizašija, prošao je i školu džudoa. Poznavao je šezdeset oblika plemenite umetnosti »pomoću štapa«. Setio se i reči seseia Tanake, njegovog mudrog učitelja: »Pomoću štapa upознаćeš vodu i mesec...«

I još nešto je govorio: »Ne veruj poraženom protivniku dok ne budeš siguran da je mrtav... A čak i tada proverí šest puta da li je odista mrtav«.

Japanac nije davao znake života.

Leslie mu vrhom cipele pomeri glavu. Iskolačene oči bile su upravljene ka njemu, ali iza pogleda bio je samo zid. Tama.

Zamrla je i žila kucavica na vratu.

Šum stopala bivao je sve jači. Siguran znak da ga drugi progonitelj nije opazio. No, ninda i nije više želeo da se krije. Njegovi protivnici nisu bili dostojni škole kroz koju je on prošao i vremena koje je proveo u stalnom učenju, suko bu sa samim sobom i svima spolja.

Japanac je izbio na čistinu koja je pregrađivala polje bambusa i pojasa sa hrastovima.

Bio je to nunčaku-borac; jednu od palica držao je pod miškom leve ruke, a drugu u šaci. Kada je ugledao nindū, spretno je obrnuo nunčake oko vrata i leđa, ne dotakavši telo. Bili su to žustri, munjeviti pokreti koji se teško mogu pratiti golim okom smrtnika.

Ali, ninda nije ni gledao u njegove ruke. Gledao ga je u oči.

Nunčaku-borac je vitlao svojim oružjem i primicao se, korak po korak, raširenih nogu i stopala dobro ukopanih u meku zemlju.

Međutim, njegovi pokreti su postajali sve usporeniji. Jer, protivnik ispred njega stajao je kao kip. Nije se uopšte micao. I nepomičnost je oružje.

— Ča-a-aaava! — zaurlao je Japanac i zavitlao nunčake iznad glave.

Lesli je držao obema šakama bambusov štap na oba kraja. Činilo se da će mirno sačekati da mu palica smrska glavu ili se lanac obmoti oko vrata. Zamah koji je bio upućen u njegovom pravcu ne bi imao alternative: dobro usmeren udarac značio bi samo smrt. Lobanja bi pod palicom prsila kao krhotina, a lanac bi

oko vrat, uz snažan trzaj, pokidao krvotok i vratne žile, i sve bi bio samo jedan brz, kratak odlazak u pakao.

S bambusovim štapom ninda je morao tačno da odredi dužinu udarca u napadu. Nije smeo dozvoliti da palica udari po štapu i da ga prelomi ili raspukne. Dočekati sredinu lanca, i to u skoku, presresti zamah i otupeti njegovu oštricu, sve je to bilo izračunato u magnovenju, dok se Japančeva ruka podizala prema nebu a njegov borbeni poklič slio u samo taj prvi, i možda završni udarac.

Ninda je odskočio od zemlje kao da su ga iz katapulte bacili uvis.

Njegov štap od bambusa držao je ispred sebe u visini kolena. U skoku, i štap i kolena našli su se u ravni sa licem Japanca.

Lanac nunčaki omotao se oko štapa, baš onako kako je Lesli i predvideo. Nunčake su se obmotale oko štapa i istrgle iz Japančevih šaka kada je ninda napravio trzaj nagore. Istovremeno, još u vazduhu, u onoj tački kada se više ne može gore, već zemljina teža vraća svoje predmete u prizemljenje — Lesli je ispružio obe noge

prema vratu protivnika. »Dvostrukj sokuto«, kako ga i Japanci zovu.

Njegove snažne noge dotakle su vrhovima prstiju Japančev vrat. Kao dva šiljka, palci nogu zarili su se u meko tkivo pod bradom, a onda svom žestinom zasekli grkljan.

Krv je šiknula iz grla i prekinula početak novog Japančevog krika, ali ovog puta od bola. Sve je bilo izvedeno trenutno. Izgledalo je da su makaze bile zabodene u grlo nunchaku-borca. Njegova ruka nije ni stigla do smrtonosnog stiska pod bradom, a ninda je već stajao na sopstvenim stopalima i posmatrao poslednji Japančev ropac.

Od braće Hiroši ostao je samo još jedan.

Da su bili pametni, bili bi još uvek zajedno. Ovako, zajednička zakletva na osvetu bila je njihova kobna greška. Sen sei Hiroši nije mogao na onom svetu da ih opomene.

Možda su znali za ninde... ali nisu verovali da postoji beli ninda ovako razorne moći.

Gde bi mogao da se nalazi treći, najstariji progonitelj?

Da li sada da promene uloge: da potraži on njega?

Međutim, na osvetu zaklet Japanac nikada neće odustati. U pitanju je bila čast. Čast za koju se umire lako i jednostavno, jer nebo s blagonaklonošću i darovima prima ratnike i heroje.

U takvim okolnostima nije morao da ga traži. Već će se sresti. No, kako je vreme odmicalo, Lesli je našao za najbolje rešenje da potraži put do izlaza pećine i da pokupi najbliži čamac prema Zalivu. Ako su i Japančeve misli bile slične, on će ga sačekati na tom putu.

Nije se prevario.

Samo što je izašao iz šume, ugledao je krupnu siluetu Japanca sa sabljom. Stajao je na stenovitom uzvišenju, kao sraštao sa kamenim tlom. Vrh mača bio mu je zariven u tle, a ogromnu, dugu dršku pokrivala su prekrštene šake.

— Ostao si živ — rekao je poslednji od Hirošijeve braće. U glasu nije bilo ni iznenađenja, ni mržnja, ni tuge. Jednostavno je zaključio da je protivniku pred njim ili kraj puta, ili njemu samome kraj patnji.

Iza njega nebo je postajalo crveno. Kao i uvek, kada sunce tone u more i njegov krug o

staje opako crven, sličan velikom srebrnom dolaru umočenom u krv.

— Ja moram da prođem — rekao je Leslie.

— Ja moram da te zaustavim — odgovorio je Japanac.

— To su i tvoja braća htela.

Samuraj pogleda nekuda preko nindine glave.

Možda je po nebu tražio duše svoje braće, jer mu je pogled lutao po oblacima kao da svojim zenicama traži smiraj.

— Ubio si ih? — upitao je, mada je znao da je pitanje izlišno.

— Morao sam — odgovorio je Leslie. — Osveta ima samo jedan kraj: smrt. Ali, zato smrt ima dva lica. Jedno se vraća osvetnicima.

— Ti si pravi borac — rekao je samuraj i desnom šakom obuhvatio dršku sablje. — Danas će jedan od nas umreti.

— Ja ne želim tvoju smrt.

— Ni ja... Zato ti umri!

Katana sevnu na suncu, zagasitim bleskom i narandžastim odsjajem.

Vrh mača bio je upravljen u visini očiju, uobičajen položaj pred borbu. Leva ili desna noga izbačena napred, ruke ispružene, a svaki damar na telu

pripremljen za pokret. Japančeve oči više nisu bila dva uzana proreza. U ovom trenutku bile su iskošene, a otvorene, na topljene ubilačkim sjajem. Dve bore oko usana usekle su se kao dve duboke tek zarasle rane, a nozdrve širokog, pljosnatog nosa raširile su se i pretvorile u dva tamna kružića odakle vazduh struji poput siktanja zmijske.

Leslie je svoj štap stavio u vodoravan položaj, sa šakama na njegovim krajevima.

Samuraj je bio opasan i veoma ljut. Mnogo više nego što je to želeo da pokaže. Najzgodnije mirno primio je činjenicu da su mu oba brata mrtva, neprijatelj ne sme primetiti ni tračak tuđe na licu.

Ali, srce nije izdržalo.

— BANZAI!

Umesto odozgo nadole, katana je fuknuo u brišućem letu, namenjen da zaseče sa strane, preko struka ili rebara.

Tom udarcu se ne može uvek odoleti skokom uvis ili u stranu. Često se nema vremena. Ali, ninda je učinio nešto sasvim prosto.

Oslonjen samo na prste stopala, čučnuo je i pognuo glavu.

Vetar i fijuk katana zatala-
sali su mu dlačice na potiljku.
Bilo je to opasno blizu. Zamah
koji za sobom ne ostavlja ništa.
Udarac koji se ne zaustavlja,
već kroz meso putuje dalje,
u svoju završnu tačku polukru-
ga. Bio je to, dakle, pokret
koji se teško vraća natrag uko-
liko ga nešto ne uspori.

Zasekavši samo vazduh, Ja-
panac je donekle izgubio rav-
notežu. Obe ruke bile su mu
na levoj strani, odakle je mo-
rao istom žestinom da vrati za-
mah, a da pri tom vodi računa
da ne ponovi grešku, već da
katana napravi novi luk.

Ninda je samo delić sekunde
bio na vrhovima prstiju nogu,
pognut.

Kada se ispravio poput opru-
ge, njegov štap je suknuo na-
pred poput bačenog koplja. Bio
je to isplaniran udarac među
Japančeve šake, trenutak ka-
da se katana nalazi na pola pu-
ta i njegov vrh još ne doseže
do protivnika.

Sudarili su se čelik i tkivo
bamfusa.

Međutim, to nije bio direk-
tan sudar, jer je vrh bambu-
sovog štapa okrznuo dršku ka-
tana i rastvorio ubodom stegnu-
te samurajeve šake.

Sablja je pala na stenu, od-
skočila i skotrljala se u podnož-
je, zaprljavši svoje blistavo se-
čivo mekom zemljom i travom.

Japanac je suzio zenice i oči
su mu se ponovo zatvorile kao
da se predaje molitvi.

Ruka mu je pošla prema drš-
ci malog noža za pojasom.

Ninda je spustio svoj štap.
Ono što je moralo da se de-
si, desiće se.

Samuraj je najzad malo ot-
vorio oči upravljajući svoj pra-
zni pogled prema nebu. Dršku
noža uhvatio je obema šakama,
a vrh upravio prema sebi. Či-
nilo se da u tom pokretu sje-
dinjuje deo večnosti kome se
predavao. Ako se molio, onda
je čuo samo sebe. Lice mu je
bilo kao isklesano od kamena,
usne se nisu micale, oči nisu ni
zatreptale.

Onda su se samo uglovi usa-
na zasekli i očni kapci stisnuli.

Čast i sramota ne idu zajed-
no.

Zario je nož u sebe s divljim
zanosom. U očima kao da mu
se pojavilo olakšanje. Klekao
je, i dalje živ, i dalje s pogle-
dom prema nebu. Negde, sas-
vim gore, zakričao je galeb.

Ili je to samurajeva duša kre-
nula na svoj put...?

Lesli je odbacio štap od sebe zaobišavši telo mrtvog Japanca, iz čije je utrobe isticala tamna krv pomešana sa delovima trbušne iznutrice.

Vratio se istim putem, ali ga niko nije zaustavio.

Osetio je da ga prate, ali samo pogledima. Sigurno su imali strogo naređenje da se ne mešaju ni u kom slučaju. I to su poštovali, do kraja.

Našao je svoj smoking i, gle čuda, na molu ga je sačekao mladi Japanac, Držao je u ruci njegovu tašnu i uz naklon mu je pružio.

— Ošido će vas odvesti u luku — rekao je i ponovo se naklonio.

Kada je motor zašrujao i na pustio pećinu, Lesli se okrenuo. Video je desetak silueta u belom. Stajali su na raznim mestima i gledali čamac kako odlazi. Da su hteli, mogli su da pucaju. Da su hteli...

*
* *

Ništa se nije čulo, samo je senka skoro lebdeći ušla u zamračenu sobu. Spolja su, naizmenično, paleći i gaseći se, je-

dan kraj zida saletali odblesci slova svetleće reklame preko puta. Kockarnica »Las Vegas« i noćni život u tom delu San Franciska bili su uobičajena pojava u noći.

Glava žene sa crnom kosom i finom kožom na razgolićenim ramenima pokrenula se s druge strane jastuka na suprotnu.

Senka je zastala.

Nemoguće da je osetila njegovu prisustvo. Ušao je kao hiljadu puta do tada, ako je htio — kao duh, kao nestvarna prikaža. Pa ipak...

— Vidim te — rekla je Sumiko.

Znao je da joj se po licu širi osmeh i da je radosna. Ali žena kao ona ne skače i ne trči u susret. Ona leži, tu, topla i obla i boljeg susreta nema na ovom svetu.

— Naravno kad ne spavaš — rekao je ninda.

On sede na ivicu postelje i saže se. Dotakao joj je usne i osetio narastajući žar u tom dodiru. Njene usne nisu želele da se odvoje i krenule su za njim, grleći ga rukama oko vrata. Bradavice na njenim dojka-ma, ispod providne i lake spavačice, odjednom su buknule i zagolicala ga po grudima.

— Neću da te pitam ništa — rekla je Sumiko posle nekog vremena, uviđajući da je njena žurba bezrazložna. Mirnoća koju je sobom nosio Leslie Eldridž bila je prepoznatljiva čak i u ovakvim trenucima.

— Pitanja ostavi za jutro — odgovorio je Leslie.

— Imaš dosta da mi pričaš?

— Samo koliko je potrebno.

— Znala sam...

Ona se podiže iz kreveta, vitka, dugonoga i skladna, leluajući svojom paklenom stražnjicom dok je odlazila prema kupatilu. Na vratima se okrenula.

— Prijalo bi i meni tuširanje — dobacila je.

— Pit je bio ovde?

— Kad nisi došao u »Paradizo«, zaključili smo da je najbolje da te čekamo ovde. Osećaš li zadah piva? — upita ona.

— Kao da je ostavio bure.

— Pit ne ide nikuda bez nekoliko limenki — nasmejala se devojka. — A pošto je bio nerovan, dva puta je odlazio po nove količine. Čuo si?

— Za »Paradizo«?

— Da...

— Nešto mi je taksista nabraćio. Ti znaš nešto više?

— Nešto znam, nešto naslućujem.

On skide sa sebe svu odeću i ostade nag. Mišići na njegovom telu bili su raspoređeni tako da ni gram sala nije imao šanse da izbiije na površinu. Pod njegovim pogledom kao da se i njena spavaćica postide i skliznu na pod.

Topli mlazevi tuša lagano su se razlivali po njihovim telima. I dok je stajao tako prepuštajući se njenom veštom i nežnom sapunjanju, Leslie sklopilje njih očiju pređe taj kratki put od Evrope do Amerike... Frankfurt, usamljena vila u Kelsterbahu, ljudi sa čudnim naglasakom i strašnim idejama... Video je kako krv teče, kako mrtvi leže starci, žene i deca, kako sevaju noževi bez milosti i čudne zastave vijore u ime demokracije... A krv se svuda ispisuje... Ko to s kukastim krstom kuca na vrata civilizacije? Da li je moguće da se odavde organizuju konvoji smrti na tu stranu?

On oseti da na sebi više nema sapunice i da njene ruke ne prestaju da ga miluju. Voda je i dalje tekla po njima. Zanosna Sumiko je klekla i ustima mu dohvatila deo koji je sve vreme »rastao«, na njeno zadovoljstvo.

Umela je vešto da se postavi i da svu njegovu nabreklu mu škost smesti u svoja otvorena, zaokrugljena usta i laganim pokretima glave i jezika podigne još veću temperaturu vodi iznad njih.

Jedno vreme čuo se samo šum vode.

Kada je devojka ispuštala kratak, očaravajući uzvilk, on je podiže kao perce i iznese van tuša. Istrljali su se velikim peškrima, a onda ju je ponovo podigao i poneo prema postelji.

Dok ju je ljubio, njene noge obavijale su se oko njegovog struka. Samo je ona umela tako da mu se prilepi, samo je ona umela tako žestoko da se podmeće i otvara, samo njene grudi su znale kada i kako da se ponude za ugriz...

A tu je, ipak, bilo potrebno dosta ljubavi za čoveka da se oboje oseće poželjnim i neuništivim. Njegovo telo na njoj bilo je kao razarač u uzburkanom moru. Ničim ga nije mogla stišati ako on to nije hteo, ili ako oboje ne bi došli do tog saznanja da su na kraju puni sebe u onom drugom.

Svitalo je.

Njena glava počivala je na njegovim snažnim prsima. Ni-

je želela da ga uznemiri. Znala je da bi mu san dobrodošao, pa se trudila da bude što tiša.

Disao je ravnomerno, kao čovek koji je zapao u dubok san i ne muče ga nikakvi ružni snovi.

Dubok san?

— Pit je pred vratima — čula ga je odjednom kako izgovara jasnim glasom.

— Kada si se probudio? — upita Sumiko.

— Sada.

Ona se podiže na laktove i pogledom zaokruži prostoriju.

— Koliko vidim, sinoć nije zaboravio ovde nijednu punu konzervu? — konstatova ona.

— Ali je došao na moj poziv — osmehnu se ninda.

— Zaista?

— Moje misli i moj duh ponekad tako odlutaju na pravo mesto — odgovori Leslie i skliznu sa kreveta pravo u pantalone. — Tabasko mi je potreban.

— I tu je pred vratima — nasmeja se Sumiko, potpuno verujući svemu što kaže čovek koga voli. — Možda je već podigao pesnicu da zalupa, jer on nema običaj da zvoni?

I zaista, na vratima odjeknu lupanje.

Plavokosj džin, u farmerkama i prugastoj majici, sa širokim osmehom na licu, ugurao se u sobu s pakovanjem piva od šest limenki. Zastao je i zablenuo u Leslija. To je trajalo nekoliko delića sekunde, a potom se osmeh vratio natrag.

— Boga mu — reče Tabasko — mislio sam da je sa nekim drugim, pa da mu naguram svih šest u grlo...

— Znam ja da imam pravog anđela—čuvara — smejala se Sumiko.

— Pitao bih te zašto si zakasnio — nastavi Tabasko odlazeći pivo na sto, ali nadomak svoje ogromne šake — ali ne verujem da si prespavao let?

— Spavao sam u letu — odgovori Lesli. — Posle toga sam imao kratak susret sa braćom Hiroši.

— Braća Hiroši? — uozbilji se Pit. — Zar je onaj prokletnik imao braću? Šta su hteli?

— Osvetu — kratko odgovori ninda.

— Do đavola, a nisi leteo za Japan?

— Imali su bazu ovde, u Zalivu. Jedna od onih pokretnih baza Jakuza, koji se pojave, a onda nestanu i niknu na drugom kraju.

— Nisi povređen? — dotače mu rame devojka.

Leslij odmahnu glavom. Istovremeno, otvarač na limenki glasno puknu pod Pitovim noktom. Da ne bi iscurio ni gram pene, Tabasko limenku hitro stavi na usta. I tako ju je držao sve dok je nije iskapio.

— Ima li to veze sa tvojim putovanjem? — pitala je Sumiko.

— Nema, ali ovo ima — odgovori ninda i stavi na sto jedan primerak novina sa oglasnom stranom. Jedan oglas bio je zaokružen crnim, debelim flomasterom.

— Kakve su ovo novine? — upita Tabasko, mršteći se. — Ne razumem nijednu reč.

— Novine su nemačke... A oglas otprilike ovaako glasi: **»Ako volite pustolovine za dobru platu, javite se na ovaj broj. Uslovi: dobri mišići i glava bez jezika.«**

— Glava bez jezika? — protrlja bradu Pit. — Što mu... šta to znači?

— Da čutiš i zaboraviš sve što vidiš — reče ninda. — Ali, detalji nisu važni. Javio sam se na taj broj.

— I?

— Jedan od regrutacionih centara plaćenika — objasni Lesli, promišljajući usput pred ogledalom da li da se obrije ili to ostavi za kasnije. — Ima ih u Evropi, ima ih i ovde. Baš ovde!

— U Frisku?

Ninda klimnu glavom.

— Šta hoće? Gde ima sada rata? — upita Sumiko.

— Ima ga — slegnu ramenima ninda. — Pokazali su meni i još dvojici video-kasetu sa ne kog ratišta, negde na jugu Evrope, kraj obale... Video sam gadne prizore: zaklane ljude svih doba starosti, ubijene vojnike bez glave, udova, bez očiju, nataknute na žicu... Deca bez roditelja, žene i devojčice silovane... A vojska? Ima ih na desetine u raznim uniformama i na raznim stranama. I stalno se puca...

— Ja sam mislio da to rade samo Arapi i... — mrmeljao je Tabasko, otvarajući novu limenku piva. — I u čemu je caka, Les?

— Jedna strana, ona malo slabija, ima novca, ali nema do voljno ljudi, zapravo profesionalaca. I spremni su da plate dobro za svakog plaćenika, iz bilo kojeg kraja sveta. Uslov

je da bude spreman da ubija bez milosti, i svakoga — bez razlike.

— Sa one druge strane?

— Tačno. Ko im pristupi, postaje član njihove »Zelene garde« i specijalnim transportom se prebacuje na liniju fronta. Međutim, pošto sam ja priznao da sam Amerikanac, oni su me uputili da se javim ovde. Ovde postoji Centar, koji posluje pod firmom neke farmaceutske korporacije, a ovde se i regrutuju oni najспособniji i najsiroviji.

— Ako su tu umešani lekovi, onda je tu i...

— Droga? — osmehnu se ninda. — I ja mislim... Ali tu treba biti oprezan. Oprezniji od njih samih.

— Zar nije onaj momak... Luk Porter? Zar nije pominjao u »Paradizu« fabriku lekova? I zar ga nisu jurili da ga likvidiraju po savku cenu? — umeša se Sumiko.

— Da, ona dva pajkana... — priseti se i Tabasko. — Ma da mi je onaj ličio na pajkana kao moja tetka na poglavicu Šošona.

— Mislim da mogu da vas slušam — prekide ih ninda.

— I osećam da ima tu nešto... zajedničko.

Lesli je slušao njihovu priču nepokretan. Lice mu nije ođavalo nikakva posebna osećanja, niti je reagovao na izvesne činjenice i čudne okolnosti. Verovatno je u svom mozgu sklappao mozaik od šturih podataka.

— Signali — ogłosi se najzad ninda kada je Sumiko završila priču prekidana Pitovim upadicama i srkanjem piva. — Signali... Ima tu nešto. Bilo je sličnih načina, ugradi se minijaturni odašiljač pod kožu ili kost i žrtva nema šansi da umakne. Uvek se odaje gde je...

— Momak je bežao, ali uza-lud. Policajci...

— Nisu bili policajci — sa sigurnošću u glasu je rekao Lesli. — Oni se ne ponašaju tako i ne pucaju u masu kao hipnotisani.

— Možda i jesu bili hipnotisani? — otvori usta Tabasko pred novim saznanjem. — Baš je tako izgledao, kao hipnotisan... ili lud!

— Moramo malo zaviriti u tu lekariju — reče ninda. — Imam adresu i naziv — zavukao je ruku u džep i izvukao presavijen papirić. Glasno je

pročitao: KALDERAS — MEDIKAL KO. San Ardžento.

— Nikad čuo — reče Pit..

— Evo prilike da to malo bolje upoznaš! — reče ninda.

Tabasko Pit je nekoliko časaka gledao u svog prijatelja i zaštitnika. Onda mu se usta razvukoše u zadovoljan osmeh, a šake skupiše u dva topovska đula.

— Kad krećem? — upita.

— Polako, moramo biti oprezniji — ponovi ninda. — Radićeš onako kako ti ja kažem, ništa na svoju ruku.

— Čak i ako me zavrbe pe-snice?

— Počeši ih po svom nosu — nasmeja se i ninda. — Imamo susret s nepoznatom, ali opasnom organizacijom. Za vreme dok ti budeš tamo izigravao još neobučenog plaćenika, ja ću biti u blizini.

*
* *

Kad se iz San Franciska prede čuveni Golden Gejt most, na drugu stranu, severno a zapadno od Ričmonda, asfaltna traka pored beskrajnih plaža polako ali sigurno zalazi u te-

ren s brežuljcima i stenama. Nizovi palmovog lišća odjednom prestaju da štrče prema nebu i sa glavnog puta mnogi se računaju prema udaljenim poluostrvima i lagunama.

Ogromni crni blindirani »lincoln« sa šestoro vrata i zatamnjanim staklima grabio je jednim takvim putem udaljavajući se od Zaliwa kao ogromna crna buba zastrašena penušavim talasima.

Točkovi sa divovskim gumenim šarama kao da su topili asfalt ispod sebe. Talasi prašine neprekidno su ostajali za njima, a gume su škripale tek pokoji put kada je vozač savlađivao krivinu u usponu ne skidajući nogu s gasa.

No, miris mora je i dalje bio prisutan u vazduhu.

»Linkoln« je istom brzinom savladao krivinu, odakle je počinjao deo čudnog profila: malo trave s kraja puta, dosta peska, a po njemu stene kao grumenovi zgrušenog sira. Vozilo je još jednom skrenulo s glavnog puta i našlo se na tvrdoj podlozi presvučenoj šljunkom, betonom i makadamom, zavisno od područja kroz koje je put vijugao. Očigledno, bio je to prolaz građen samo za ličnu

potrebu, dovoljno širok i dovoljno izdržljiv za laka i teška vozila i njihovo razmimoilaženje.

Velika tabla bila je prvi znak gde se nalazite. Pisalo je drečavim, crno-žutim slovima: **»Kalderos-Medikal Ko. Privatan posed. Zabranjen ulaz«.**

Iza table nalazila se mala, zidana kućica, s prozorčetom okrenutim prema putu. Do kućice se nalazio pokretni mehanizam rampe, elektronski podešen, s metalnom šipkom koju bi retko moglo prelomiti bilo šta manje od šlepera. Čovek, ili stražar, koji je iskočio iz nje, odeven u zelenu odeću sa čudnom belom beretkom, stao je skoro mirno dok se rampa podizala i »linkoln« nastavio put dalje, gde je počinjao region šumskog rastiinja.

Stražar je ispratio pogledom kola, namestio opasač i »magnum« u žutoj kožnoj futrolji, i ušao u kućicu. Tu je podigao telefonsku slušalicu i nešto kratko raportirao.

»Linkoln« je usporio ispred velikog betonskog prostora, odakle su počinjala zdanja. Ogroman natpis s fluorescentnim cevima slovima KALDEROS-MEDICAL KO, dominirao je

središnjim zgradama. A zgrade? Možda bi tu neko očekivao moderni dizajn, stakleni prostor, staklene liftove, pleksiglas kan celarije, ogromne zelene površi ne po holovima, mnoštvo belih mantila...

Zgrade su bile oniske, žuto ofarbane, oniske, bez spratova. Ono što ih je činilo visokim, bio je kompleks od više sličnih delova, ugrađenih u brdo. Prvi red bio je, naravno, najniži, za njim je dolazio drugi, pa treći, a svi su se nekako »naslanjali« na onaj prvi i tako stvarali sliku višespratnice. Nekoliko dimnjaka, zdepastih i sivih, uzdizali su se na samo jednom kraju. Spolja »Kolderos Medical Ko« nije ličio ni na šta.

Ali...

Bolji posmatrač otkriće za kratko vreme i neke detalje. Na primer, nekoliko televizijskih antena i »tanjira«, smeštenih na svim nivoima, a na trećem, poslednjem, najviše. Odatle je počinjala visoka žičana ograda koja je opasivala ceo gornji kompleks, po kome su se smenjivali šumarci i visoko stenje, izbrazdani udoljicama i isušanim koritima potoka. Krov trećeg nivoa bio je samo malo iskošen, a po njego-

vim zaravnjenim ivicama s vremena na vreme iskrsavale bi senke naoružanih ljudi. Svako je imao svoj položaj i svoj pregled terena. U svakom slučaju, trudili su se da budu što neupadljiviji, bar preko dana.

Ali je »Kolderos-Medical Ko« bila fabrika lekova, onda su im apotekari sa onužjem bili zaista čudno osoblje?

Ne, kada je u pitanju privatan posed, svako je imao pravo da ga čuva onako kako on smatra da je najbolje.

O tome je svakako vodio računa i njen vlasnik, Vito Kolderos. Njegov blindirani »linkoln« sačekao je da se ispred glavnog ulaza kompanije podigne betonski »poklopac« i da vozilo sklizne specijalnom stazom u podzemlje.

»Poklopac« se zatvorio za kolima i opet kao da ničega naročitog nije bilo tu. Za to vreme, »linkoln« se obreo u prostranoj podzemnoj garaži i bešumno se parkirao uz pokretni lift. Prvi je otvorio vrata vozač. Bio je to visok, atletski građen momak u tamnom, modernom odelu na dva reda, širokih pantalona i lakovanih cipela. Korak mu je bio gibak, pokreti sračunati i nikad su-

višni. Iz navike je pokretao glavu na sve strane, ne bi li otkrio i najmanji sumnjiv šušanj. Imao je dužu, crvenkastu kosu i lepe crte lica, ali ništa više od toga. Čak ni bleska u očima.

Otvorio je vrata i skoro se poklonio.

Jedna noga, ukrućena i optočena s dvema metalnim šipkama sa strane, dodirnula je tle. Onda je s prikrivenim naporom izašlo telo omanjeg čoveka, čija je glava bila usađena skoro odmah u ramena. Glava čoveka šezdesetih godina, možda i nešto više, glava sa puno dubokih bora, sa očima koje nekako stalno suze i utapaju se u ogromne podočnjake, glava čoveka sa zalizanom, sedom kosom i velikim veštačkim zubima u velikim ustima.

Prugasto odelo kao u gangstera tridesetih godina, bele ru kavice i štap, na koji se oslanjao dok je hodao i hramao. Desno rame bilo mu je nešto izdignutije od levog, no to je vešt krojač prilično dobro prikrrio.

Sa zadnjeg sedišta izašla su takođe dva visoka i snažna momka.. Imali su duge, tanke mantile, pod kojima su mogli

komotno da nose kratke automate i u svakoj situaciji reaguje onako kako ih je Vito Kalderos plaćao, znači trenutno i smrtonosno.

Na ulazu u lift sačekao ih je čovek za glavu viši od svih, od Kalderosa pogotovu.

Četvrtasta glava i kratko podšišana kosa, plave boje, ne veća od dva centimetra. Lice? Nešto između evropske i azijske muskulature: izražene jagodice, nešto kose oči i tanka usta, snažna vilica i krajevi usana koji se nikada ne smeškaju. Glatko izbrijani obrazi i telesina na kojoj bi mu i biblijski Herkul pozavideo.

Na sebi je imao neku vrstu maskirane, šarene uniforme te sno skrojene uz telo. Vojničke čizme do pola listova, a za desnom drška velikog »rambo« noža u koricama prilepljenim za unutrašnju saru. Preko pojasa nosio je širok opasač sa specijalnom navlakom za automat M-15, koji je na tom divu izgledao kao normalan kolit na bedrima davnih kaubojas Divljeg zapada. Košulja mu je bila puna džepova, a u džepovima sitnice čiju je namenu i značenje verovatno samo on znao.

Oko vrata je nosio debeo zlatni lanac sa medaljonom u obliku krsta, sa malim Isusom ražapetim na njemu.

Praćen svojim ličnim telohraniteljima, Vito Kalderos je došepao do lifta i vrhom štapa kucnuo grmalja u uniformi, što je trebalo da bude i pozdrav i znak dobrog raspoloženja.

— Luburic? — progovorio je Kalderos malo promuklim glasom čoveka koji stalno ima boljke sa grlom. — Stiv Luburic, kao i uvek na usluzi... Dakle? Sve je u redu?

Čovek je skoro u stavu mirno odgovorio:

— Sve je u redu, gospodine.

— Novosti?

— Imamo nekoliko novih kandidata po oglasu — rekao je Luburic. Na njegovom licu samo su se usta malo pomeralala, ništa više.

— Kakvih?

— Jedan je dobar.

— Ostali su »zečevi«? Uostalom, ti odabiraš, momče.

— Hoćete li da pogledamo na monitoru...?

Kalderos odmahnu rukom, dok je Luburic pokretao lift.

— Kasnije — reče. — Sada imamo sastanak — pogledao je

u sat i razvukao usta u širok osmeh. Koža na licu bila mu je poput gume, pa se i osmeh razlio po njoj kao da se neće zaustavljati. — Je li heliodrom raščišćen?

— Da.

— Ne sme ni ptica da promakne — klimnuo je glavom Kalderos.

— Da, gospodine.

— Video-sala je spremna?

— Koliko ja znam, svi su na svojim mestima, gospodine.

— Odlično, Stive.

Lift se bešumno zaustavio na vrhu brega. Njegov deo sa kabinom samo je štrčao u vazduhu, a odatle se odmah iskoračivalo na betonsku stazu.

Heliodrom, ako se tako mogao nazvati prostor raskršćen u šumi, bio je načinjen od jednog kružnog komada zemlje sa betonskim pločama. Na sredini se nalazio veliki beli krug kao putokaz helikopterima.

Okolo se nalazila šuma, nešto niskog rastinja i dosta valovitog terena. I sve to zagrađeno visokom žičanom ogradom, a na pojedinim punktovima stajali su naoružani momci u zelenim uniformama i beretama. Trudili su se da budu što neupadljiviji, ali ipak dovoljno

vidljivi da na Kalderosovom licu izazovu zračak zadovoljstva.

Kalderos je pogledao još jednom na sat.

— Ne volim zakašnjenja — promrmljao je.

Stiv Luburic nije odgovorio ništa. On je odgovarao samo kada ga pitaju, i to ne svi. Stajao je malo raskrečenih nogu, sa rukama na leđima, pogleda uprtog u neku tačku. Ličio je na korpulentnog vijetnamskog narednika iz američkih filmova, a možda je tako i želeo da izgleda. Niko nije znao nje govo pravo poreklo, možda ni pravo ime. Odakle ga je Kalderos iskopao, to je znao samo on. Međutim, očito da mu je vredelo više nego ostali, bar u delu posla iza fasada medicinskih zidova.

Dva pratioca u dugim mantilima stajali su iza njega na tačno određenom rastojanju.

Uskoro se začuo poznati zvuk.

Svi su pogledi bili uprti prema nebu, osim Luburicovog: on je gledao ispod sebe, ali verovatno je mogao da drži pod sopstvenim vidokrugom ceo prostor ograđen žicom.

Helikopter je izronio iz predvećernje izmaglice kao gigan-

tski komarac, dignutog repa i uzvitlanih krilaca. Bio je na-prosto beo, kao snegom zatrpan. Nijedan metalni deo na njemu, osim stakla na kabini, nije bio bez belog premaza. Sa obe strane, bočne, bio je nacrtan veliki crveni krst, a ispod krsta sitnijim slovima pisalo je ime kompanije — »Kalderos medicalka Ko«.

Helikopter je napravio polukrug iznad svog odredišta za ateriranje, a onda se postavio tačno iznad njega. Nekoliko ča saka se tako održavao u vazduhu, a potom je počeo da se spušta naniže u vertikali, koju mogu da izvedu samo piloti dostojni svakog poštovanja.

Vazduh uskovitlan od snažnih zamaha propelera skoro je povio ljude ispred lifta. Kalderos se svom snagom odupirao naletu vetra, ne želeći da pokaže koliko mu smeta noga optočena metalnim šipkama. Nje govori ljudi, naravno, nisu smeli ni prstom da mrdnu da mu pomognu da ostane uspravan. Srećom, propeleri su počeli da usporavaju i na kraju su sasvim prestali da se okreću.

Kalderos nesvesno zagladi ko su koju je vetar malo ispretumbao. Za to vreme, kabina se

otvorila i iz nje su izašla dva čoveka, pridržavajući šešire na glavama. Druga ruka bila im je zauzeta tankim, kožnim poslovnim torbama.

Oba gospodina bila su po svemu slična. Izdaleka su se poistovećivala i odećom i zapreminom: isti kaputi, od kockastog tvida, iste kravate i boja košulje, jedino su se razlikovali u boji pantalona. Jedan je nosio crne, a drugi sive.

Izbliza, i laik bi zaključio da se radi o braći.

Široka lica sa četvrtastim bradama, malo podgojeni s vidljivim podvoljcima, sitnih očiju i kratko podšišani. Koža im je bila bela, zategnuta na obrazima, s tom razlikom što je jedan od njih, valjda da bi se razlikovao, dozvoljavao da mu narastu retki, ali ipak vidljivi brčići.

Oni koji su manji laici, zaključili bi da Kalderosovi gosti nisu Amerikanci.

Fino vaspitani ljudi skinuli su svoje šešire dok su se rukovali sa Kalderosom.

— Braća Brizek? — podigao je obrve Kalderos dok ih je odmeravao. — Jedan je Franc, drugi Karl.

— Ja sam Franc — rekao je onaj s brčićima.

— Bravo! — kazao je Kalderos. — Po tome ću vas lakše pamtit. Kako ste doputovali?

— Uglavnom dobro — odgovorio je Karl, nešto mlađi brat.

— Zašto »uglavnom«?

— Pa... znate kako je, gospodine Kalderos. Kad su ovakvi poslovi u pitanju, nikada ne znate da li vas neko prati.

— Sa ove strane?

— Ne, sa one... evropske. Ali, mislim da nema problema.

— Kad vas je moja kompanija preuzela pod svoje, ne morate da razmišljate o sigurnosti. Pet miliona dolar u našem poslu zahteva izuzetnu opreznost — rekao je Kalderos, vodeći svoje goste prema liftu. — Da li smo se dobro razumeli? Pet miliona »čistih« dolara, gospodo?

— Sasvim — rekao je Franc Brizek.

— Početak je dobar, gospodo — nasmejao se Kalderos. — Ako vaša ze... vaša republika bude zahtevala dodatne napore, mi smo spremni na još veću saradnju.

Posle nekoliko trenutaka, ku pola lifta iščezla je sa gornjeg

dela zemljišta na kome se nalazio heliodrom.

Lift se zaustavio na drugom nivou »Kalderos Medikala«.

Ušli su u hodnik obasjan neonskom svetlošću i s prilično dobro razmeštenim klima-uređajima. Ne određenim mestima bile su postavljene kamere, bučno prateći sve što se u tom prostoru dešavalo. Dva telohranitelja koračala su ispred glavnih gostiju. Sasvim pozadi išao je Stiv Luburic. U sablasno praznom i dugom hodniku njihovi koraci odzvanjali su takvim zvukom da se činilo, naročito braći Brizek, da bi im najviše prijalo da se otvore neka vrata i da im se stopala sklone sa tog mesta.

Zaustavili su se ispred jednog zida.

Na prvi pogled, na njemu ni je bilo ničega. Međutim, Vito Kalderos je ispružio vrh svoga štapa, istovremeno pritiskujući mali senzor pod palcem. Odjednom se u zidu ukazao pravougaonik i, bešumno, otvor je postajao sve veći i razgovetniji. Sad su se već razaznavali oblici ulaza u novu prostoriju: još jedna ulazna »prepreka« koja se rastvarala na dodir tela sa nevidljivim zracima, a svet-

lost pred njima bila je već nešto prirodnija i toplija.

Sala je bila polukružna. Na vrhu svoda nalazila se ogromna četvrtasta fluorescentna ploča, a po zidovima nekoliko manjih, u nežno plavoj boji. Zid ispred bio je načičkan ekranima i podnu ekrana nalazio se veliki sto sa ugrađenim aparaturama, pultovima za visoku tehniku snimanja i reprodukcije, kontrolnom tablom i još nekim čudnim dodacima koji su treperili ili svetlucali. Sto je takođe bio polukružnog oblika sa jednom jedinom »komandnom« stolicom za kojom je sedeo čovek u belom mantilu.

Iza zida sa ekranima i iza stola nalazilo se nekoliko udobnih fotelja, a pored svake mali sto, na koji se mogla staviti pepeljara, čaša sa pićem ili deo opreme, kao što su torbice, aparati, spisi...

Čovek za komandnim stolom se podigao i okrenuo.

Bio bi to lep čovek da je imao više kose osim ono malo dlaka oko ušiju. Nosio je naočari sa debelim tamnim okvirom i savršeno vezanu kravatu na svetloplavoj košulji. Lice mu je bilo uzano, usta mesnata i mala, oči iza stakala preve-

like, što je bio siguran znak da je i dioptrija iznad svake normale. Najružnije na njemu bile su uši, velike, posuvraćene i do lovale su kao dve male dečje šake sastavljenih prstiju koje bi da vam mahnu, a ne mogu...

Osmeh koji mu se ukazao na licu, bio je kratak znak pozdrava. Bio bi i to, takođe, lep deo lica da nije bio hladan i namontiran.

— Ovo je Pajk Ditrih — predstavi ga Kalderos svojim gostima, braći Brizek. — Naš hemičar... i koordinator akcija. Dakle, čovek za sve u ovom delu zgrade. Mali bog.

Ditrih se nemo nakloni.

— Ovo su braća Brizek, predstavnici vlade koja nam šalje pet miliona dolara za naše usluge — zadovoljno je Kalderos predstavio svoje goste. — Oni su tu, ti si tu... pa da vidimo šta imamo da ponudimo ovom delu stare dobre Evrope.

On se okrenu prema svojim telohraniteljima.

— Vi napolje — kratko im naredi. — Ti, Luburic, ostani ako bude trebalo neko dodatno objašnjenje. Ali, kasete sve govore. Pre toga...

On dade znak glavom Ditrihu, a ovaj pritisnu dugme na svom stolu.

Kao iz zida, s druge strane, božanstveno građena devojka u kratkoj suknjici i na visokim štiklama, izgurala je mali sto s pićem. Imala je dugu plavu kosu i, naravno, beli mantil preko. Bila je diskretno našminhana, širokog, prijatnog osmeha i malo pospanog pogleda.

Kalderos je razvukao lice u ružan osmeh.

— Gospodo, prvo piće, pa posao. A onda — namignuo je — može sve ostalo kao dodatak. Po želji.

— Imate lepe službenice — primeti Karl Brizek.

— Slažem se — odgovori Kalderos. — Lično ih biram i raspoređujem. U poverenju — snizio je glas — ova nema pojma o hemiji i medikamentima. Ali, zato zna sve drugo... Ha-ha-ha...

Braća Brizek se pridružiše njegovom smehu i kao da se malo opustiše.

Za to vreme, Pajk Ditrih je stajao i čekao na znak svog poslodavca. Bez njegovog znaka ništa nije moglo da započne a, verovatno, ni da se okonča.

Devojka je ostavila stočić sa pićem i vratila se istim putem. Za njom je opet ostao samo zid i dug pogled Karla Brizeka, što nije promaklo lukavom vlasniku »Kalderos Medikala«.

Kalderos klimnu glavom i Pajk Ditrih se okrenu svom stolu. Svetla u prostoriji utihnuse, ostala su samo dva na kraju oba zida. Istovremeno, zid sa ekranom se razdvoji, a u sredini, kao iz kakvog carstva mraka, izbj veliki ekran i postavi se pred njima, zauzimajući zapreminu od najmanje četiri metra.

— Mali ekran: kontrolišu najvažnije punktove u fabrici i oko nje — reče Kalderos. — Trenutno smo ih isključili da nam ne skreću pažnju, ali druga kontrolna soba ima iste ovakve slučajeve da ovde nešto zataji.

— Impresivno — reče Franc Brizek. — Priznajem, ovo sam viđao samo u filmovima.

— Da, ali na filmu postoje kulise i trikovi, ovde je sve savršeno stvarno — uzvratila zadovoljno Kalderos. — Uloženo je dosta kapitala, ali se isplati lo. Mi ZAISTA pravimo lekove, gospodo — dodao je uver-

ljivo — ali to je samo dvadeset odsto našeg pravog posla.

— Shvatamo.

— Pa, da krenemo... — na kašlja se Kalderos. Desnu nogu je držao ispruženu i uknućenu, dok je štap naslanjao na levo koleno, ne želeći nijednog trenutka da se odvoji od nje ga. Bilo je to i normalno, jer, osim što se poštapa, ova stvar čica je imala još nekoliko prednosti: nekoliko senzora za specijalne upotrebe u posebnim prostorijama, a na vrhu poseban otvor za protok laserskog zraka pod kojim se sve savija, seče ili topi.

— Kaseta broj jedan — reče Pajk Ditrih monotonim glasom.

— Možeš da sedneš, Pajk — reče mu Kalderos.

— Hvala, gospodine.

— Kaseta broj jedan — ponovio je i Kalderos najavu svog poverljivog čoveka. — To je interni snimak svega onoga što pripremamo za prevoz, gospodo... Naručen kontingent najmodernijeg lakog naoružanja. Prvi transport je brodom, a finalni avionom jedne afričke kompanije. Bićete na vreme obavešteni koje i u koje vreme...

Dok je govorio, na velikom ekranu bili su prikazani izbliza modeli revolvera, pušaka, lakih minobacača, bombi, mina... čitavog arsenala za borbu izbliza.

Braća Brizek su napregnuto posmatrala snimke.

Kalderos se smejuljio.

— Sve je tačno u gram — rekao je. — Sve će biti smešteno u zadnjem delu »boinga«, a ispred će biti sanduci sa lekovima za izbeglice i ranjenike, da kle sve ono što podrazumeva humanitarna pomoć, ha-ha-ha... Lekovi će biti zaista pravi, gospodo, jer će vam biti potrebni tamo. Vaše je samo da avion sačekate na pisti i preuzmete tovar. Ostalo je moja brigada.

— Zvuči veoma prosto i lako — primeti stariji Brizek.

— Tako i treba da se radi — složi se Kalderos. — Da nije tako, ovde ne bi pisalo »Kalderos Medikal«, nego, recimo, »Kalderos groblje« ili slično, ha? Sve je uračunato u vašu sumu, gospodo. Obezbeđenje, kontrola na pristaništu, kontrola leta. Dolarj svuda šušte, iako nema vetra... To je posebna muzika.

— To je muzika koju i mi volimo — reče Franc Brizek — ali, sada nam je draža muzika pušaka, gospodine. Hitno nam je potrebna da savladamo okupatore i napadače, žestoko — stisnuo je pesnicu i zube.

— Znam — podigao je umirujuće ruku Vito Kalderos. — Sve mi je poznato. Shvatam vaše rodoljublje, gospodo, ali ja sam samo običan poslovan čovek.

— U pravu ste — umeša se mladi Brizek. — Lekovi su tu, ali...

— I to znam — smejuljio se Kalderos. — U lekovima je i deo plaćene droge, gospodo. Potrebna je kao stimulans na frontu, kako sam razumeo? Ubačio sam je u pilule, u sprejove, u najbanalnije medikamente, gospodo. Lako ćete je izdvojiti kada tamo stigne. Žao mi je što niste u mogućnosti da naručite veću količinu...

— Za sada ne — reče Franc Brizek. — Uskoro ćemo imati više... A nadamo se i kanalima sa Istoka, preko južne granice. Imamo prijatelje koji će nam je doturiti, da je preradimo i prodamo.

— Tako treba — složi se Kalderos. — Biznis je biznis.

— Druga kaseta, Ditrih — naglasio je Kalderos i dao znak svom čoveku da zameni slike na ekranu. — Gospodo, ovo je drugi deo vaših miliona: plaće niki. I to najbolji. Odabrani. Za to vam garantuje Stiv Ljuburic — pokazao je prema kratko podšišanom džinu u maskirnoj uniformi.

— Kaseta nešto duže traje — primetio je Ditrih.

— Imamo vremena — reče Kalderos. — A gospoda će uživati, nadam se.

Ekran se popuni slikom šume... Očigledno da su dve kamere beležile sekvence, jedna iz vazduha, iz helikoptera, a druga, ručna, nalazila se bliže događajima i sve stavljala u krupniji plan.

Jedan momak trčao je prop-lankom. I bez propratnog teksta, videlo se da je u paničnom begu. Kamera iz vazduha se potom obrušavala malo dalje, gde su se videli isto tako odeveni momci, ali s tom razlikom što su bili naoružani.

— Naš odabir je jednostavan — objašnjavao je Kalderos. — Preko oglasa u Evropi i ovde skupljamo kandidate. Predočavamo im opasnosti i rizike, i ako reše da ostanu za obeća-

nu platu, podležu testovima. Oni jači automatski postaju deo naše »zelene garde«, a oni slabiji su »zečevi«. Oni su osuđeni na smrt.

— Na smrt? — kao eho ponovi Karl Brizek.

— Pa, tako uvek ispadne — kezio se Kalderas. — U ovom poslu nema milosti, gospodo. »Zečevi« imaju šansu da prežive ako uspeju da pobegnu poteri. Dajemo im pet minuta fore, ali teren po kojem se kreću opasan je žicom. I svuda su straže. Dakle, šanse su im jedan prema milion. Pre nego što ih »pustimo«, ugradimo im mali odašiljač na lobanju. Tako ne mogu nigde a da ih ne nađemo, ha-ha-ha.

Na ekranu su se smenjivali kadrovi. Ručna kamera je bila besposlena, ako se tako može nazvati prostor koji je ispunjavala šuma i neodređeni zvuci. Druga kamera pratila je uzalu dan beg momka bez oružja. Krug oko njega se sužavao sve više i sve nemilosrdnije.

— Šta se s njima dešava? — pitao je stariji Brizek.

— Videćete — mirno je rekao Kalderas. — Hoćete prave borce? One koji ne zarobljavaju? One koji nemaju srca? Evo,

tu su pred vama. Oformićemo četvu od bar tridesetak najboljih za let preko okeana. Pogledajte...

Kamera je lepo pratila hvata nje nesrećnog begunca. Helikopter s kamerom je stajao u vazduhu, čekajući da se grupi približi kamerman na terenu. Onda se prešlo na krupni plan.

Momak je urlao, ali snažne šake zatvorile su mu usta i zaigušile krike. Onda mu je jedan od goniča, u uniformi i sa belom »apotekarskom« beretkom, zabacio glavu. Sevnuo je nož... Gledajući drsko u kameru, čovek je jednim potezom prerezao grlo žrtvi. Krv je prsnula... ali kamera nije prestajala da snima.

— Nije to sve — zaustavio je Kalderos pokret Karla Brizeka. — Imamo video-snimke masakra. Otkidanje ruku i nogu, cepanje lobanja specijalnim sekirama, vešanje o mesarske kuke... Gospodo, sve ste to na ručili, zar ne? Ja samo radim svoj posao.

Nastavili su da gledaju. Opet je kamera u vazduhu krenula u lov, dok je zaklani momak ostao na travi. Njegovi dželatili su počeli da tragaju za preostalim »zečevima«. Ručna kamera,

pak, ovog puta ih je pratila u stopu, namirisavši da će ubrzo biti još posla za snimatelja. Montaža je bila veoma uverljiva, smenjujući i stapajući kadrove sa zemlje i iz vazduha, krupne i total planove, svetlosna poigravanja i originalne zvuke, lomljenje grančica, povike među gonjocima, dahtanje u trku.

Kamera je, međutim, ovog puta malo zakasnila, jer je druga grupa već završila »posao« oko nove žrtve. Ležao je momak, na leđima, iskopanih očiju i rasporenog grkljana. Na rukama nije imao nijedan prst, dok su mu iz raščerečenog trbuha virila creva.

Ali, i to je trebalo snimiti.

— Zadovoljni? — okrenuo se Kalderos prema svojim gostima. — Ako insistirate na novim snimcima, imamo i jedan akt nabijanja na...

— Dovoljno je — klimnu glavom Franc Brizek. — Ovi momci povratice samopouzdanje našim ratnicima tamo... Volim da gledam ljude koji nemaju milosti za protivničke svinje!

— Naš centar za obuku ne može drukčije — zadovoljno se smeškao Kalderos. — Pogoto-

vu kad je Luburic glavni. Zar ne, Stiv? Kod tebe nema greške?

Kalderos nije dobio odgovor. Skamenjeno lice džinovskog gardiste moglo je da znači i potvrđan odgovor, ali možda i skromnost koja se odaje ćutanjem.

Međutim, vlasnika »Kalderos medikala« bilo je teško zavarati.

— Budite nam gosti — najzad je pokrenuo mišice na svom zategnutom licu. Koža se ponovo olabavila i beskrajni osmeh nabrao je obraze. — Do ujutru. Onda ćemo razgovarati o ostalim detaljima, gospodo. Nadam se da ćemo sutra dan biti izvešteni od naše banke da je novac stigao... po dogovoru.

— Polovina — napomenu Franc Brizek.

— Ah, da, naravno. Ostalo stiže čim naš transport krene prema Evropi. Uostalom, zašto nam služe kompjuteri i telexi? Mi smo sa svakim vašim korakom. I obrnuto.

On dade znak... i ona ista vrata kroz koja je malo ranije prošla zgodna devojka u belom mantilu, ponovo se otvoriše. Ista devojka, ovog puta obuče-

na u providnu, dekoltovanu haljinu, sa istim osmehom i istim hodom, prišla je braći Brizek i lakim pokretom ruke pozvala da je prate.

Onj se zgladaše.

— Samo idite — reče Kalderos. — Ja ću ostati još malo ovde. Vidimo se za doručkom, gospodo. Opustite se... i lepo sanjajte.

— Ovaj deo dana ostaje među nama? — pokušao je da bude duhovit Karl Brizek.

— Kao da me niste videli, gospodo! — odgovorio je Kalderos.

Braća Brizek staviše svoje šešire na glavu i bez mnogo oklevanja krenuše za damom.

Kada su njihovi koraci nestali, u prostoriji je zavladao muk. Pajk Ditrih je sedeo za svojim »komandnim« stolom u iščekivanju sledećeg Kalderosovog pokreta. Gorostasni Stiv Luburic stajao je u pozadini, raskrečenih nogu i sa rukama na leđima. Što se Kalderosa tiče, on je sedeo sa šakama ispred lica, sastavivši prste. U njegove misli bilo je teško proniknuti, ma koliko vremena proveli sa njim kao najbliži sa radnici i Ditrih i Luburic. Uostalom, njihovo je bilo da ra-

de svoj posao. Znalo se ko o svemu misli, odlučuje i određuje sudbinu.

Samo mala promena kažiprsta desne ruke bila je dovoljna Ditribu da mu saopšti da je vreme da se veliki ekran povuče i ustupi mesto ostalim, ma njim, koji su kontrolisali Kalderosovo carstvo iz svih uglova.

— Stiv? — najzad se oglasi Kalderoš.

— Da, gospodine — ispravi ramena Luburic.

— Nešto nije u redu?

Zavladao je tajac.

— Mislim da je sada sve u redu, gospodine.

— Sada?

— Da.

— A pre ovog »sada«?

Kalderos nije trpeo nikakva odugovlačenja sa odgovorima kad je postavljao pitanja. Podigao je svoj štap i žestoko udario po naslonu fotelje.

— Idioti! — zaurlao je, lica izmenjenog u pravu demonsku masku. Oči su mu bile izbuljene, usta razjapljena, a zubi izbačeni kao za ujed. — Zar misliš da sam slep? Nešto nije u redu, znam! Govori!

— Imali smo jedan problem, ali smo ga neutralisali — odgovorio je Luburic.

Kalderas prestade da nadima pluća i snažnom voljom savlada svoje emocije. Na kraju krajeva, nije želeo da pokaže da ga nešto uzbuđuje i izluđuje. Bar ne ako je u pitanju trivijalna sitnica.

— Pričaj — rekao je mnogo blaže.

— Još ispitujemo kako je uspelo jednom »zecu« da se domogne prostora iza kruga — rekao je Luburic. — Neki Luk Porter... Umakao je i dokopao se čak samog San Franciska...

Kalderasovi prsti se stegoše oko glave štapa.

— Je li bio »obeležen«? — upita.

— Da. Imao je odašiljač i pratili smo ga. Bert ga nije ski dao s traga. Jedan od vozača, Smajt Rasel, bio je sve vreme sa njim.

— I?

— Begunac je upao u restoran »Paradizo« i tu je likvidiran.

— Bert?

— Bert... i on je likvidiran. Rasel je na vreme utekao. Policija je bila na licu mesta, ali

osim glupih svedoka nemaju ništa.

— Baš zgodno, ha? Svi su likvidirani, samo treba da operemo ruke i sednemo za bar — jetko se nasmejao Kalderos. — Obećao si da neće biti greške, Stiv — pridigao se malo u fotelji kako bi krajičkom oka odmerio svog saradnika. — Naša aktivnost mora ostati u strogim okvirima ove kompanije. I u strogim pravilima. Živi »zečevi« ne smeju odavde ni po koju cenu dokle god postoji interesovanje za regrutovanje odabranih plaćenika za male ratove.

— Da, gospodine.

— Ovo je tvoja prva greška, Stiv. Nadam se i poslednja.

— Da, gospodine.

— Kad kažem poslednja, on da je poslednja za tebe, ne za mene.

— Da, gospodine. Više se neće ponoviti.

Kalderos iz unutrašnjeg džepa izvuče malu bočicu, iz nje na dlan izruči dve male bele tablete i strpa ih u usta. On da popi malo vode i zatvori oči, kao da je očekivao reakciju u sebi.

— Šta imamo dalje? — najzad se javi — izmenjenim glasom.

— Novi kandidati, gospodine — reče Luburic.

— Da?

— Neparan broj, gospodine. Po mom mišljenju, četiri »zeća« i tri kandidata za »zelenu gardu«. Prošli su prve testove. Jedan je izuzetan.

— Imaš na monitoru, Pajk?

— Broj dva, gospodine.

Ekran je zasvetleo, a onda se pojavila slika, uz kratko treperenje. Ukazala se prostorija, ili deo nje, sa golim zidom s jedne strane i ogromnim prozorima s druge. Jedan deo zida popunjavalo je nekoliko metalnih ali savitljivih stolica s kožnim naslonom. Iza njih nalazila su se dva velika fikusa u betonskim saksijama elipsastog oblika.

U prostoriji su se nalazila tri čoveka.

— Približi ih, Pajk — naredi Kalderos.

Kamera je »zumirala« lice prvog kandidata. Rošavi obrazi, grube crte i guste obrve, duga crna i masna kosa čiji su se krajevi spuštali na široka snažna ramena. Nosio je crnu majicu i bio je tako opaljen

suncem da je podsećao na pravog Indijanca. Preko čela je nosio traku bele boje i stalno je u ustima preturao žvakaću gumu. Gledao je oko sebe s do sadom, ali naoružan strpljenjem.

— Imena nisu važna, možda ih izmišljaju — javi se Luburic. — Dobro rukuje automatom, sve fizičke vežbe je prošao sa dobrom ocenom, najbolje se snalazi u veštini boksa. Na strelištu je »ubio« 467 krugova. Od pokretnih meta »izgubio« je samo jednu. Baca odlično nož. Javio se na oglas preko »Morning Posta«.

— Ima li dokumenta?

— Nije poneo ništa.

— Pametno — saglasi se Kalderas. — Test inteligencije?

— Vrlo nizak.

— Lepo — opet se saglasi Kalderas. — Čovek koji ništa ne pita pravi je čovek.

— Pitao je samo za platu — napomenu Luburic.

— I to mi se sviđa. Idemo dalje.

Kamera približi novo lice.

Nasuprot prvom, ovaj kandidat je imao glavu bez kose. Ili je zaista nije imao, ili ju je pažljivo i redovno brijač. Tek, sijala se kao ogromna bi-

lijarska kugla. Na levom uhu nosio je srebrnu mindušu u obliku trougla, sa tačkom u sredini. Lice mu je bilo široko, nos mesnat i ulubljen kao u boksera, donja vilica izbačena, a sitne oči žmirkale su i skakale s predmeta na predmet u očekivanju da se nešto dogodi, bilo šta osim sedenja i zurenja u krug kamere postavljene u uglu zida kraj prozora.

Ispod džins jakne nije imao ništa, samo mišići i dobar deo kože pod tetovažom.

— Počni od testa inteligencije — javi se Kalderas.

— Ispod svakog nivoa — reče Luburic. — Ne zna ni da se potpiše, iako lepo izgleda. Uglavnom radi na prostim poslovima. Prosečan strelac, ali zna karate i ume da trpi bol. Materijal koji brzo uči, ako mu se malo posveti pažnja.

— Daješ mu šanse?

— Da, gospodine.

— Dalje...

Kad se ukazalo treće lice, ramena Vitka Kalderosa kao da se skupiše. Nagnuo se malo više napred, ali bez primedbi i komentara.

Kamera je »uveličala« lice Tabasko Pita!

Puno plave kose, ramena kao od buldožera, majica s prugama, farmerice patike... Nešto tu nije štimalo, razmišljao je Kalderos dok je proučavao crte trećeg kandidata. Pit je sedeo, ili bolje reći ležao, jer je noge ispružio skroz ispred sebe i samo se plečkama oslanjao o naslon. Dužina mišićavog tela mora da je merila bar sedam stopa,

— Za ovoga mislim da je izuzetan — oglasi se Luburic.

— Zašto? — promrmeljao je Kalderas.

— Brz, okretan, uprkos težini, odlično boksuje i udara kao maljem. Poznaje karate i nešto malo kung-fua. Strelac prve klase, 497 krugova, sve pokretne mete je izbacio iz »igre«. Test inteligencije iznad proseka. Mislim da se nije trudio da pokaže da može da bude i pametniji.

— Tako sam i mislio — mrmeljao je Kalderas.

— Gospodine?

— Nastavi — nervozno ga prekide ovaj.

— To su osnovni podaci, gospodine. Prava provera biće ako ih uključimo u poteru za »zečevima«. Ko to ne podnese,

automatski prelazi na drugu stranu i postaje žrtva.

Kalderos je ćutao i zurio u lice Tabasko Pita. Ovaj je, sa svoje strane, pomalo ironično gledao u kameru i kao da se poigravao s pogledom vlasnika »Kalderos Medikala«.

— Nije rekao ime? — upitao je.

— Ne. Obično ih i ne pitamo, kasnije im dajemo svoja, za lažne isprave.

— To znam, budalo — odjednom prasnu Kalderos. — Činilo se da ga ponovo obuzima neki pritajeni bes. — Tražim tvoj lični utisak o ovom... ovom čoveku.

— Ja samo procenjujem nje gova fizička preimućstva, gospodine. Test inteligencije je programiran na papiru, a sve ostalo nije u mom domenu.

Kalderos se nasmeja.

— Izgleda da se kolebaš, Stive? — upita. — Kad osetiš da se meni nešto ne dopada, više nisi siguran ni u sebe?

— Nisam primetio da vam se ne dopada, gospodine.

— Jesi! — zaurla Kalderas. — Ona prva dvojica možda mogu da prođu kod mene... Ovaj treći ne.

Luburic nije ništa rekao na to.

— Ne znam zašto — nastavi vlasnik kompanije — ali osećam da nešto nije u redu s njim. Izgleda meko, ali je iznutra tvrd. Postoji neki zid koji ga opasuje. Ne volim taj osećaj kod sebe, jer me nikada nije izneverio.

— Šta predlažete, gospodine?
— upita Luburic.

— Likvidaciju.

— Da ga stavimo u »zečeve«?

— Ne! Ubijte ga odmah!

Ovog puta su se zгледали i Luburic i Ditrih. No, to je bilo više instinktivno, jer svako opiranje naredbi Vita Kalderosa značilo bi kraj karijerama obojice. A možda i sasvim neslavan kraj.

— Čuo si, Stive — okrenu se Kalderas prema svom vodičardista.

— Da, gospodine.

* *

Iako su sedeli u istoj prostoriji, nisu razgovarali među sobom.

Momak duge kose i sa trakom oko čela, ne prestajući da

»ubija« žvaku u vilicama, nalazio je sebi razonodu obrtanjem sopstvene zlatne narukvice oko prsta. S vremena na vreme okrznuo bi pogledom preostalu dvojicu, ali to je bilo sve. Verovatno su, uostalom, sva trojica bili u stanju napetog iščekivanja. Osećali su da ih neko posmatra sve vreme, ali nisu imali pojma ko, zašto i — dokle?

Čelavi grmalj je cupkao nogom i kružio pogledom po ko zna koji put po svim uglovima. Sa velikog prozora moglo se samo videti brdo zaraslo u rastinje i drveće. I malo neba, koje je sumrak činio gustim, mračnim i smrknutim. A vetinjska svetlost iz malih sijaličnih mesta na svodu činila je prostoriju kao ogromnu zatvoreničku ćeliju. Nedostajala su samo vrata sa rešetkama i narogušeni čuvari.

Što se Pita tiče, on se trudio da se naoruža strpljenjem do krajnjih granica. To bi mu, sva kako, u ovoj situaciji preporučio i njegov prijatelj, beli ninđa. Možda je Leslie Eldridž bio na drugom kraju Zaliwa, ali osećao je njegov duh uz sebe. Bio je toliko stvaran da je pozeleo da s njim izmenja i ne-

koliko reči. No, na vreme bi se trgao i osmehnuo u sebi.

Dolazak u ovaj farmaceutski dekor nije bio opasan. Naprotiv, prošao je lako i glavnu rampu, a prijem je bio više nego jednostavan. No, testovi kroz koje je prošao bili su pomalo neočekivani, naročito kad se radilo o testu inteligencije. Tu je morao da bude oprezan, isto onoliko koliko i u vatrenim veštinama, kada je morao da se dobro iskaže ne bi li zadobio poverenje i ušao u onaj uzani krug kandidata za »zelenu gardu«.

Ali dalje, šta?

Koliko će još sedeti u ovoj hladnoj sobi, u društvu belosvetских manijaka, koji za dobru platu mogu da urade sve što im se naredi?

Kako bi mu prijala neka limenka piva!

Proteglio je ruke i mišiće na njima, razgibao zglobove na šakama, suočen sa osećanjem bliske opasnosti. Možda to nije bio »haragei« kao u ninđe, ali, družeći se sa Leslijem, nešto je od toga bilo preneto i u njegovu psihu.

S vremena na vreme oslušnuo bi, u nadi da će s druge strane začuti koralke, ili bar

neke glasove. Međutim, ostali su prepuršteni tišini u poluosvetljenoj prostoriji.

Momak s trakom preko čela je najzad odlučio da ustane. Vrteći narukvicu oko prsta, odšetao je do suprotnog zida, vratio se do stolice, a onda načinio još nekoliko koraka gore-dole. Delija obrijane glave najzad je mogao na nečemu da zaustavi svoj pogled. Čak se činilo da mu je to koraćanje bilo smešno, pa je iskrivio levi kraj usta u prezrivu grimasu. To nije promaklo momku sa trakom. Zaustavio se pred njim i prestao da vrti narukvicu.

— Tebi je smešno, a? — upitao je. Odjednom je glas u prostoriji odjeknuo trostruko.

— Pa? — slegnuo je ramenima obrijani.

— Pa? — ironično je ponovio žestoki i nervozni dugokosi momak. — Dobro su nas isprašili, namučili, iscedili... i šta sada? Zašto nam bar ne kažu koja je lova u pitanju?

— Zavisi šta ćeš da radiš — slegnu ponovo ramenima obrijanko.

— Radiću sve što mi kažu... ako dobro plate.

— Rekli su da je lova o-keaj.

— Možda. Ipak volim da je vidim. Misliš da će nas poslati negde dalje? Južna Amerika? Afrika?

— Meni je svejedno.

Tabasko Pit se nije mešao u ovaj iznenadni dijalog. Nije želeo ničim da skreće pažnju na sebe, ni da se u nečemu previše ističe. A to što su ih pustili ovde da čame više od dva sata, to je verovatno bio deo neke »igre«, ili provera živaca, ko zna?

— Šta ti misliš o svemu? — osetio je da se njemu upućuje pitanje.

Glumeći ravnodušnost i nezainteresovanost, Tabasko je mrdnuo desnim ramenom kao da otresa sa sebe dosadnu mu vu.

— Rekli su da ne mislimo ni šta — odgovori.

— Bah! — stisnu usta momak s trakom. — Ako ne mislim, onda loše radim svoj posao?

— Ne misli, nego pamti šta ti kažu.

— Ti si mnogo pametan, a? — žmirnu momak očima kao da odmerava svaku Pitovu reč. — Možda znaš nešto unapred? Dokle ćemo ovde da blejimo u

zidove? Gde su ostali? Šta će biti s nama?

— Tražio si gostoprimstvo, bratac, i dobio si ga.

— Šta ti to znači?

— Napolje više ne možeš, eto šta! — skoro se nasmejao Pit. — Ovde ćeš ili zarađivati dolarski kolač, ili će te pustiti malo napolje da laješ dok te ne srede.

— Mene da srede? O čemu ti to?

Tabasko odmahnu rukom. Momak je izgleda počeo da sklanja sa sebe ljušturu samopouzdanja, bivao je sve nervozniji. Uostalom, bolje s njim da se baka nego s njegovom malenkušću.

— Rekli su nam ćutimo i će kamo — javi se obrijani sa strane. Pokazao je glavom prema objektivu kamere na zidu. — Možda nas gledaju i slušaju. A ti se samo bacakaš oko...

Ovo kao da je upalilo. Momak je ponovo počeo da okreće narukvicu oko prsta i vratio se na svoju stolicu. Pri tom je ne bez prezira pogledao u kameru. Sad mu se činila kao džinovska oko nevidljivog sudi-je, koji mu kroji sudbinu ili kaznu.

Spolja se čula pocnjava.

Čula se veoma blizu.

— Do đavola, šta je to? — pitao se dugokosi, prestajući da melje »žvaku« u ustima. Krenuo je prema prozoru. Obrijan ko je učinio to isto i što se Tabaska tiče, zadovoljio se samo time da se malo iskrene prema prozoru. A sa dunge strane, ukazala se senka čoveka. U sumraku, bila je i nejasna i nestvarna; vukla je noge, ali sa silnom željom da ne padne i ostane na tlu.

Kao da je veliko prozorsko staklo koje se ukazalo pred njim predstavljalo neki deo drugog sveta, neko spasenje na koje može da računa ako ga dotakne šakama. Probijao se kroz šipražje vođen mutnim svetlom sa ovog prostora, šepajući sve više, ali grabeći sve bliže i bliže.

Momak sa trakom i momak obrijane glave stajali su lica priljubljenog na glatkoj površini, iskreno iznenađeni i pucnjima i senkom koja je dolazila prema njima.

Već su mogli da ga razaznaju, skoro dečak, možda ni dva deset nije stigao da obeleži, hramao je raskrvavljene noge. Osvrtao se iza sebe, ali nada u svetleći prozor kao da mu je

udvostručivala snagu. Možda je mislio da su to neka vrata koja će mu se sama otvoriti. Kosa mu se lepila po čelu, a sa levog obraza pružala se krvava brazgotina od metka. I levi rukav mu je bio natopljen krvlju.

— Do đavola! — ponovo je rekao dugokosi.

— Kakvo mu je to muvanje? — pitao se obrijani.

Dečak je dohramao do prozora, ali mogao je da ga dotakne samo rukom. Donja ivica nalazila mu se do ramena a nigde nije imao ispupčenje ili otvor da stavi zdravu nogu i da zalupa jače. Otvarao je usta u samrtnom grču, nešto je vikao, vapio, urlao, molio... no izolacija je bila dovoljno nedostupna da mu se reči čuju. Pa ipak, bilo je očigledno da je zastrašen, da je suočen sa nečim jezivim iza sebe.

— Pa ovo ne može da se otvori? — konstatovao je momak sa trakom, razgledajući ravne površine prozorskih okvira.

— Možda može, ako neko sa strane komanduje — seti se obrijani. — Šta ovaj klinac hoće? Zašto ga jure?

— Ko ga juri?

— Oni tamo — podiže ruku obrijani.

Iz tame su iskočila dvojica. Imali su zelenožučkaste maskirane uniforme i drečavobeke beretke. Držali su u rukama kratke automate M-15 s tankim rukohvatom i klasičnim okvirima za šaržere.

— Da nije ovo neko snimanje filma? — upitao se dugoko si.

— Nema reflektora — seti se obrijani.

Tabasko Pit samo kratko uzdahnu.

Dečak više nije pružao ruke prema staklu. Nije ni mogao više dalje. Jedina nada za spasenje ostala je zatvorena pred njim. Gonjoci su malo stajali u pobjedničkom položaju, na uzvišenju, posmatrajući svoju žrtvu kako skuplja noge kao da je želela da se što više smanji ili nestane.

Možda nisu ni videli svedoke s druge strane prozora, a možda i jesu. U svakom slučaju, nisu marili za to. Jedan je ostao na istom mestu, sa upečenim i otkočenim automatom, dok je drugi sišao dole sa isukanim nožem.

Dečak je podigao glavu, ne prema gonjocu nego prema pro-

zoru. U polutami, njegove oči bile su bez sjaja, lice bez oblika. Moglo se samo naslutiti s koliko očaju posmatra poslednju svetlost ispred sebe.

»Zeleni gardista« ga je dograbio za kosu i zavrnuo glavu. Sevrnuo je nož i na vratu se rascvetala krvava pruga. Još jedan potez... i glava je napustila telo. Ostala je u rukama gariste. Tek tada je pogledao prema prozoru i iscerio se. Da, iscerio se, jer su mu zubi zabelasali kao niz neobrušenih bisera.

— Pa... ovo je ludo! — rekao je dugokosi.

Momak obrijane glave je bez reči seo na svoju stolicu. Ako je nešto i osećao, nije želeo da to pokaže. Za Tabasko Pita prizor je bio stravičan. Ali, on je umeo sebe da kontroliše, čak i sada. Vidao je on leševe, i obezglavljene, i raskomadane, i presećene... Ali to su bili leševi ubica, kriminalaca, mafijaša. A ovaj leš, dole, pripadao je dečaku. Jednom od onih koji nisu znali šta ih čeka ovde ako ne polože ispit.

Postajali su žrtve.

Žrtve na kojima su se vežbali plaćenici i štićenici »Kalderos Medikala«.

Pitove šake su se skupile i pobezele na zglobovima. Samo je to mogao trenutno da učini. Opčinjen prizorom kome se za ista nije nadao, dugokosi momak sa trakom preko čela video je kako gardisti odlaze. Jedan mu je čak mahnuo rukom u znak pozdrava. A dečak... telo i glava ostali su dole, u večeri bile su to dve mrlje, veća i manja.

— Svašta! — promrmljao je potom, odvajajući se od prozorskog stakla kao da je naelektrisan.

— Video si sebe — dobaci mu Tabasko.

— Sebe? Misliš...?

— Naravno. Ko je prošao te stove, mora da postane takav ako već nije: brutalan, surov, bez grama sažaljenja. Puška i nož.

— Kako ti sve to znaš? — upita ga dugokosi.

Pit slegnu ramenima.

— Imaš neko drugo objašnjenje? — reče.

— Znam da mi je samo muka — odgovorio je ovaj i pogledao prema objektivu kamere. — Ali, tako je prvi put — dodao je malo glasnije kao da se pravda za malopredašnju rečenicu.

— Misliš da nas i vide i čuju? — upitao ga je Tabasko.

— To sigurno — procedi ovaj.

— Pa daj da im malo skrenemo pažnju? — predloži.

Onda je ustao, protegao noge i ramena, podigao metalnu stolicu kao da je od slame i ivicom naslona smrskao »oko« kamere. Učinio je to u jednom potezu: hitnuo je stolicu, jer objektiv nije mogao dodirnuti sa poda, ali pogodak je bio vrlo precizan i vrlo efektan. Od »oka« kamere ostala je samo tamna rupa, a dole nekoliko komada sočiva.

— Šta ćemo sad? — upitao je obrijani.

— Reći ćemo da smo nervozni kada nas posmatraju, a ne pitaju za dozvolu — odgovorio je Pit.

— Ne izgledaju mi oni duhoviti kao ti — reče dugokosi.

— Jedan stari Japanac davno je rekao: »Proceni dobro svoje mogućnosti, a pošto ih proceniš, onda više ne sumnjaj u njih«.

— Šta to trabunjaš, plavojko? — naroguši se dugokosi, zaboravljajući da pusti u »pogon« žvaku u ustima. — Kakve veze ima taj Japanac sa ovim?

— Nema nikakve... ali ima sa mnom.

— Kako to?

— Čuješ li nešto?

Oslušnuli su obojica.

— Ništa... Šta bismo mogli da čujemo?

— Korake pred vratima —

— odgovori Pit i malo se približi suprotnom zidu. — Tvom strpljenju je kraj, bratac. Možeš da pođeš i zaradiš svoju platu.

— Ti samo trabunj...

Zastao je u pola rečenice. Zaista su se vrata otvorila, skoro bešumno. Kao da su iskočila iz zida i ostala u njemu otvorena do sledeće komande ili pokreta. »Verovatno su mogla da se otvore samo spolja«, po misli Tabasko.

Ušla su trojica.

Bili su skoro istovetni: istih dimenzija, iste visine, istog oblika glave, kratko podšišani, bezizrazni, naučeni da urade samo ono što im se naredi, ništa više i ništa dalje. Gumeni đonovi na čizmama jedva su im odavali korake. Možda su u nekim posebnim prostorijama mogli i da lebde u vazduhu. U svakom slučaju, usađena disciplina bila je stostruko jača od

njihovih karaktera ili razmišljanja.

Kao po komandi, pogledali su prema razbijenom objektivu kamere u uglu zida.

I, kao po komandi, i dugokosi i obrijanko upreše po prst u njega.

— On je to uradio — rekoše uglas.

Tabasko Pit se na to samo nasmejavao. Možda je i očekivao takvu reakciju posle svega onog što su videli kroz veliki prozor, sada i sami uplašeni za svoj opstanak.

— To je glupa greška — rekao je jedan od gardista.

— Svaka greška se plaća — odgovorio je Pit. U vazduhu je odjednom, poput dima, prostrujao osećaj opasnosti. Nije bilo u redu da dolaze trojica. Za poziv bilo gde u bilo koji deo kompanije, bio je dovoljan samo jedan stražar, ili kako se sve zovu ovi namaskirani majmuni. Zašto su došla baš trojica?

Dugokosi i obrijani, stisnuti jedan pored drugog, odjednom su se udaljili od svog trećeg kompanjona, i sami možda sve sni da, ako nekome pretilo bilo kakva kazna, onda će stići ovog

plavušana s brdom mišića i dečjeg lica.

Gardista koji je sa Pitom izmenio samo jednu rečenicu, dao je znak jednom od svojih ljudi. On je stao ispred dugokosog i obrijanog i glavom im pokazao pravac prema vratima. Taj poziv izostao je za Tabasko Pita.

Pogledavši prema Pitu, njih dvojica su žurno napustila prostoriju.

Ono što je i očekivao, dešavalo se baš Pitu. A očekivao je da s njim na neki način nisu bili zadovoljni. I da nisu birali mesta za likvidaciju. Nisu imali i nameru da ga izvedu negde napolje. Zašto bi, kada su njegov leš mogli posle mirno da odvuču napolje i zakopaju kao crknutog psa.

Sve je predosećao. Pokret lakta desne ruke kada se izbacuje u stranu u nameri da se automatski ispravi i podesi u vodoran položaj. Pokret leve ruke kada šaka žuri da se dokopa okvira automata i oružje zadrži u pravovremenom i stabilnom položaju za akciju. I pogled uvežbanog gardiste koji se lepši za žrtvu i bira mesto koje će najbrže i najefikasnije skratiti život.

Sve je to Tabasko Pit predošćao, a to je bilo ono na šta oni nisu računali.

Negde je nastao »prekid« između njegove misije i gazda ovog farmaceutskog cirkusa. Malo je bilo verovatno da su ga raskrinkali. Nije umeo da odgonetne taj preokret. Jer, na probi i testovima video je da su zadovoljni, naročito onaj glavni, kamenog lica i gorilske građe. Gde je nastao prekid? U čijoj se glavi izrodila pomisao da naredi smrt?

Pogledao je prema vratima. Bila su i dalje otvorena prema hodniku, kojim su se udaljavali njegova dva kompanjona i jedan od stražara. Više se nisu videli. Iza ugla, koliko se sećao, bio je ulaz u lift. Bio je to jedini ulaz, ali i izlaz iz ove betonske grobnice.

Iskoračio je natrag, samo jedan korak, koliko da uzme zamah. Ne, njegova telesina možda ne bi izdržala let kroz vazduh do njih, jer mu nisu bili na domaku. Zato se odlučio na jednostavniji potez: bacio se na pod i otklizao u njihove noge! Kao đule u kuglani...

Prvi gardista je sa zaprepaštenjem konstatovao da mu noge otkazuju da mu ruke, umes

to ka oružju, lete u vazduh prema podu kako bi ublažile pad. Bolan udarac po donjem delu cevanice upotpunio je Pitov lakat, koji mu se našao u slabinama i presekao vazduh u plućima.

Zvuk odbačenog automata i sudar dva tela za trenutak su paralisali drugog stražara.

No, dok se Pit dizao sa poda, on je već smakao sa ramena oružje. Rukama nije mogao da ga dohvati i zadavi. I možda bi se sve loše završilo po bivšeg mornara da se M-15 prvog gardiste u međuvremenu nije odbio od zida i vratio se pravo pod Pitovu šaku!

Uspeo je da mu uhvati cev i zavrtla na stražara koji je već pritiskao prst na obaraču.

Udarac o lobanju bio je žestok i nimalo nežan. Glava gardiste kao da se okrenula za sto osamdeset stepeni; beretka je odletela, automat je ispao, noge su otkazale i sve je bilo brzo gotovo. Čovek je ostao nepomičan; na glavi nije imao trag krvi, samo crvenu, narastajuću loptu od podliva.

No, prvi gardista je nekako uspeo da se dokopa zida i uspravi noge. Uspeo je samo toliko. Onda ga je gvozdена šaka Ta-

basko Pita zgrabila za okovratnik bluže takvom žestinom da je izgubio dah.

— Nešto ste hteli sa mnom, je li? — upitao je Pit, popuštajući stisak ne bi li brže čuo odgovor. Međutim, iskusni i istrenirani gardisti nisu imali namenu da daju odgovore na bilo kakva pitanja stranaca.

Pit stisnu jače. Čovek zakoluta očima.

— Da mi se ne žuri — procedio je — davio bih te malo-pomalo do jutra. Ovako...

On ga odalami drugom rukom tako da je odjeknulo u prostoriji kao prelom daske. Čovek je otprve bio u carstvu snova. Pit mu zadade karate-udarac po vratu i spusti ga kraj nogu kao kakav dronjak.

Onda je pogledao prema kameri. Da, tamo više niko nije mogao da kontroliše ovu prostoriiju, a vrata su i dalje bila otvorena. Samo s druge strane mogao je neko da ih zatvori a on to nije želeo da sačeka.

Ipak...

Teško je mogao proći kroz sve ove lavirinte i zamke ako se bude šepurio u svojim farmERICAMA, PATIKAMA i MAJICI. Kad je već kamera »ćutala« i kad još nigde nije dat signal ni

za kakvu uzbunu, mogao je da baci sa sebe svoje drage prnje i prihvati šarenu uniformu. Onesvešćenog i osakaćenog gar distu ostavio je samo u donjem rublju. Svoje stvari bacio je u ugao, a on, obučen u maskirnu uniformu, istina pretesnu ali dovoljno prilagodljivu da u njoj može da korača — krenuo sa automatom kroz vrata u hodnik.

Dok su ga sa ostalom dvojicom vodili u ovu prostoriju, registrovao je raspored brojki na automatskom otvaraču providnog lifta. To mu je pomoglo da oprobna svoju memoriju. Uspeo mu je odmah; vrata su se otvorila i on je uskočio unutra. Lift je bio prazan i sada je trebalo krenuti.

Dole... ili gore?

Kada otkriju njegov beg, moжда će blokirati baš one izlaze koji vode na glavnu kapiju, prema putu za Zaliiv. Biće alar mirani stražari na elektronskoj rampi, pustiće u pogon sva vozila i podići prvi stepen budnosti stražama okolo. I, što je najverovatnije, krenuće u lov na njega. Biće to pravi, istinski lov za opasnim beguncem.

Pa, ako baš vole, promrmljao je u sebi Tabasko Pit dok se

lift bešumno kretao prema vrhu.

Gurnuo je svoj ogromni busen plave kose pod belu beretku i oprezno iskoracio u mrak. Na nesreću, heliodrom je bio pust. A tako bi mu dobrodošao jedan mali, sladak helikopterčić!

Tama nije dugo potrajala. Sa najmanje tri mesta nadolazili su mlazevi svetlosti od velikih reflektora kojima je straža »Kalderos Medikala« kontrolisala ovaj deo sopstvenog zemljišta.

Snopovi svetla kružili su krošnjama drveća, spuštali se na zemlju, talasali preko rastinja i rasipali se o žičanu ogradu, da bi se potom vratili natrag ostavljajući iza sebe još potpuniji mrak.

Tabasko Pit je stajao i razmišljao na koju stranu da pokrene telo. Morao je da vodi računa da ga ne dohvati jedan od mlazeva reflektora, a da se ne oda. Jer, na kraju krajeva, trebalo je da se ponaša prirodno kada je u njihovoj odeći i propisno naoružan. Samo, da li je »prirodno« da se jedan od gardista muva po heliodromu u to doba? Ako su imali tačan

raspored kretanja i tačno vreme, zar neće izazvati sumnju?

— Ne mrđaj! — čuo je glas iza sebe.

Prokletstvo, zar su mu prišli neopaženo? Moguće, ako je s večeri trava vlažna a oni čučali na svojim mestima i procenjivali da li da ga ubiju odmah ili pre toga provere lični opis.

— Podigni nuke! — rekao je isti glas. — Šta radiš ovde? Zar nemaš svoje mesto?

— Imam — promumlao je Pit, dižući ruke sa sve automatom. — Ali stigla je naredba da imamo begunca...

— Kakvog begunca?

— Kako da ti odgovorim preko glave?

— Okreni se... polako.

Taman je pomislio da je došao trenutak, kada ga taj glas podseti da se nekada može i prevariti:

— Prvo spusti oružje... lagano.

Učinio je i to, ne znajući koliko ih ima sa uperenim automatima.

Do đavola, pomislio je u sebi, jedna jedina bitanga kočoperila se sa otkočenim M-15 i krojila mu sudbinu. Bio je to visok momak, visok taman ko-

liko i ostali, kao da su iz jedne epruvete izvađeni, širokih ramena i do grla zakopčan. O pojasu je imao teški »magnum«. Lice mu je bilo, po običaju, sveže obrijano, a kosa kratko podšišana. Lice kakva se teško mogu detaljno opisati, pogotovu ako nose uniformu i kreću se u gomili. Čim se iz gomile izdvoji jedan, počinjete da shvatite koliko su svi slični.

— Nemamo obaveštenje da je neko u bekstvu — rekao je taj momak.

— Pobegao je ispred mene — uveravao ga je Pit.

— Jedan od »zečeva«?

Taman posla da se sad zaleti! Ti »zečevi« sigurno nisu držani kao kandidati za masakriranje, a ako kaže da je pobegao jedan od ubica, verovaće mu kao svojoj prababi iz prošlog veka.

— Nije takav — reče.

— A ni ti nisi baš pri sebi — reče ovaj i malo uzmađe. Automat mu se spusti naniže, pravo u stomak. — Reci mi broj i sektor.

— Broj? Imam samo broj u banci...

— Da nisi od onih novih?

— E, taj sam. Kako si pogodio?

— Novi dobijaju broj i sektor posle prve akcije — odgovorio je momak, ne kaneći da skloni cev u stranu. — Ali, nešto s tobom nije u redu. Ni uniforma ti ne pristaje... Ne mrdaj! Odvešću te kod kape-tana za svaki slučaj.

— Kapetan mi se ne sviđa — reče Pit.

— Onda mi je dužnost da te prvo ubijem, a onda odvučem gde treba. Identifikacija je obavezna.

I on podiže automat.

Tabasko Pit uvide da je vrag odneo šalu. Što je najgore, momak je bio podosta udaljen da bi mogao da ga dohvati šakom ili stopalom. Snop svetlosti sa udaljenog reflektora prelete preko njihovih glava. U trenutku dok je odletao kroz vazduh na drugu stranu, momak sa automatom iznenada pusti uzdah.

Pit vide kako oružje iz njegovih šaka klizi niz kulkove na zemlju, onda se telo lagano povija napred i posle toga nastupio je pad.

No, čim je on pao, iza nje-ga ostala je druga senka.

Sva u crnom.

Zakratko se zabelesalo seči-vo katana. Onda je dugi mač

nestao u koricama na ledima i tihi smeh ispuni veče.

— Baš si neoprezan, prijate-lju — čuo je Pit poznati glas.

— Nisi došao liftom — naj-zad oseti olakšanje i Tabasko — ali dobro došao alko si i iz pakla, dragi moj!

— U paklu smo obojica — reče ninda. — Naročito ti u tom odelu od perja detlića.

Tabasko pogleda u palog mo-mka kraj nogu. Mač mu je razrezao lobanju i prosu mali mozak po vratu. Deo kičme bio je presečen u deliću sekun-de i gandista se nije mučio.

— Niko te nije video? — u-pita Pit.

— Još ne — odgovori Lesli. Čak i u tami, kroz uzani pro-rez crne kapuljače, sijale su njegove oči. Siguran znak da borba tek počinje i da je on centar tog sveta koji se pokre-će iz napada u samoodbranu. Da nije bilo tog proreza, Pit bi pomislio da pred sobom ne-ma ništa. Ali on je ZNAO da je Lesli Eldridž u tom potpuno crnom kostimu od guste i de-bele svile i sa istom takvom kapuljačom na glavi.

Ako ga niko nije video, mo-gao je najzad zahvaliti i svom umeću izjednačavanja sa oko-

linom. U opasnijim situacijama, kada je trebalo ostati neprimećen, ninda je znao da se »izjednači« sa okolinom pripijajući se uz drvo, ogradu, šibljice, stenu, kamen, bilo šta što mu se našlo na putu. Leđa je obično okretao neprijatelju pri čemu bi mu »uši postajale oči«. Dešavalo se da neprijatelj, gonilac i tragač, nije uspevaao da razazna nindžu priljubljenog uz podlogu čak i ako je baš gledao u to mesto!

Samo je ninda to mogao.

»Bilo je to izjednačavanje sa okolinom, ili, ako preciznije hoćete, ili prostije, »ninda koji se skriva«.

— Pre nego što odletiš — šapatom mu se obrati Tabasko — reci šta ćemo sada?

— Ja znam šta ću — odgovorio je ovaj. — A ti...

— A ja?

— Ti se vrati.

— Šta? Da se vratim dole? Liftom? Misliš da mi nisu na tragu?

— Jesu, ali ti si sada njihova »beretka«. Moraš da nađeš njihovu laboratoriju.

— Jedino ako mi je nacrtas — promrmlja Pit.

— Naći ćeš je, po mirisu. Sasvim dole u prizemlju. Ta-

mo spremaju lekove... ali i drogu. Tu mora da budu i kamioni za transport.

— To je sve?

— Tamo me sačekaj.

Doći ću... možda noćas, možda i ujutru.

— Kako ću znati?

— Znaćeš...

I nestade.

Tabasko Pit je nekoliko časaka zurio u noć, a onda zavrte glavom, uhvati leš gardiste za noge i odvuče ga u šiprag. Jedva je stigao da se pruči ispred zraka reflektora i ostane neprimećen. Sačekao je još nekoliko trenutaka, a potom uleteo u lift.

Ipak bi mu prijalo da ostane napolju.

Sada se vraćao. Bilo bi zaista veselo da mu se otvore vrata na liftu, a tamo odbor za doček, sastavljen od tuceta gardista, na čijem je čelu ona grdosija zvana Luburic.

Mahinalno je opipao džepove bluze. U levom unutrašnjem napipao je nešto duguljasto i tvrdo. Nalazilo se u specijalno šivenom džepu sa duplom postavom, tačne dužine koliko je taj predmet zahvatao. Izvukao ga je sa dva prsta i podigao

obrve. Dobar znak da ima nešto što mu prija.

Bio je to prigušivač za njegov automat.

Odjednom mu se činilo da lift pojačava brzinu, no to je bio samo utisak, s obzirom da je žurio da prigušivač što brže zavrne na cev.

Učinio je to u poslednjem času.

Lift je stao i vrata se bešumno otvoriše. Našao se oči u oči sa dvojicom gardista. Izgleda da su oni svuda išli u paru, pomisli, dok su oni stajali s oružjem na gotovs. Ali, kako su imali nameru da uđu unutra, podigli su cevi.

— Šta kažu gore? — upitao je jedan od njih.

— Kažu da se vratite — odgovori Pit.

— Nije gore?

— Nije.

— Onda je ovde negde?

— Ma naravno, eno trči tamo...

— Gde?

Budale, pomisli Pit. Okrenuli su se kao na komandu, ali, naravno, tamo nije bilo nikoga. U prostoru osvetljenom sve tlošću s poda, stajao je samo veliki »linkoln«. Nekoliko vrata razmeštenih po zidovima,

iza kojih se nalazilo hiljadu nepoznatih činjenica. Trebalo je otkriti samo jednu, a za to je potrebno i dosta sreće.

Dva kratka, zagušena pucnja uklonila su prvu prepreku. Gardisti su pali, ne shvatajući šta ih je to snašlo. Mora da nisu bili tačno obavešteni da je begunac preobučen u njihovo »perje«, inače bi ga proveravali, a ne nasedali na otrcane trikove.

Tabasko preskoči njihova tela.

Možda bi nasumce i pojurio prema prvim vratima, ali mu nešto neobično privuče pažnju. Zastao je kao ukopan. Šta se to u magnovenju zaseklo u njegov mozak dok je prolazio pored teškog luksuznog vozila, koji je u polutami podsećao na mrtvački sanduk?

Polako se vratio, ali sa druge strane.

Pa, to je, dakle!

Za volanom crvenokosi momak sedeo je u malo komotnijem položaju. Spavao je verovatno, jer je i imao pravo na to. Bio je to jedan od dvojice Kalderosovih vozača koji su imali strogo naređenje da budu u kolima i da startuju na svaki dati znak. Neki neobični

signalni uredaji na instrument-tabli verovatno su bili uključeni da bi registrovali u datom momentu brzo, tačno i efikasno.

Crvenokosi momak je otvorio oči, ali glavu nije uspeo da pomeri. Jer, pod grlom mu je bila cev automata.

Bila je to velika greška, to što nije za sobom zaključao vrata. Ali, šta znači sve to, verovatno se pitao, kod je krajičkom oka prepoznao poznatu gardijsku uniformu, mada lica nikad nije ni uspevao da izdvoji. Osim Luburicovog.

Pošao je rukom prema jednom crvenom dugmetu.

— Ruke pod zadnjicu, mezimče! — na uho mu naredi Tabasko.

— Šta... šta to znači?

— Da govoriš tiho... i jasno.

— Šta je ovo?

— Ovo? — nabra obrve Pit.

— Ovo je cev sa prigušivačem... Kad opalim, metak izlazi na teme i probija sa sve tvojim mozgom ovaj lepi kožni tpacirung. I, što je najlepše, niko ne čuje. Pap! I gotovo...

— Ko si ti?

— Kreten koji s tobom razgovara — zdrobi mu Pit dru-

gom rukom hrskavicu na nosu i zali mu usne krvlju. Da vozač ne bi jauknuo, pritisnuo mu je vrat vrhom cevi. — Možeš mi verovati da žurim, barabo! Gde je laboratorija?

— Ne... ne znam...

Pit pomeri cev, pritiskajući mu obraz. Vrh automata i prigušivač nalazio se tik uz oči. Oružje je samo malo poskočilo, a zrno se zabilo u gornji deo »linkolna«. Momak je stigao samo da stisne oči i prebledi.

Pit vrati cev pod grlo.

— Dakle?

— Ja samo vozim... — zastenjao je crvenokosi.

— Onda pozdravi svoje u paklu!

— Neeee...

— Odlično! — rekao je Tabasko i izvukao momka iz »linkolna« kao vrećicu. — Pokaži mi samo vrata i slobodan si!

— Ti si lug... Nećeš živ izaći odavde! — uveravao ga je crvenokosi.

— Ako budem mrtav, biću posle tebe! Kreni!

— Ne možeš tamo ući — zakoprcio se Kalderosov vozač kada su stigli pred jedna dvo-krilna vrata, bez ikakve brave.

Otvoraju se iznutra. Spolja mo-
že samo šef...

— Zar nema neka šifra?

— Ne.

— Dobro, momče, hvala ti
na usluzi...

I odalami ga u potiljak tvr-
dim okvirom za metke.

Momak se prući po podu.
Tabasko Pit ga odgura u stra-
nu, onda se vrati natrag i us-
koči u »linkoln«. Bilo mu je
važno samo da ga stavi u po-
kret. Nije imao ključ, ali negde
je postajao starter — automa-
tik, viđao je to po salonima
skupocenih i modernih drums-
kih ajkula.

To je bila jedina šansa da u
laboratoriju uđe na »velika
vrata«.

Motor je zaurao pod pritis-
kom Tabaskove noge. Gume
su cijuknule pod snažnim nale-
tom prve brzine. Okrenuo je
volan i usmerio vozilo na vra-
ta. Nije dirao menjač, pustio
je da ga snažna mašina ponese
pod jednom brzinom. »Biće to
lep sudar«, pomisli Pit. Sudar
između dva oplemenjena čeli-
ka. Razlika je bila ipak u to-
me što je jedna strana jurila,
a druga stajala i čekala...

*
* *

Treći »nivo« Kalderasove
kompanije bio je obezbeđen
ogradom i stražarskim punkto-
vima. Svaki punkt imao je po-
sadu od dvojice gardista, sna-
žan reflektor za noćno nadgle-
danje i teški mitraljez zako-
van za pokretnu betonsku po-
dlogu. Kvadrat nepromočivog
platna razapet na dve metalne
šipke i pričvršćen na tle obi-
čnim koćicama, služio je stra-
žarima za zaklon od nevreme-
na.

Iznad njihovih glava senka
čoveka izrasla je kao zgusnuti
crni dim.

Izgledalo je da ne dodiruje
zemlju. Da lebdi u vazduhu.
Siguran u sebe i u svoje moći,
ninda je stajao i posmatrao st-
ražare, ne žureći sa svojom od-
lukom da im podari brzu smrt.

Na japanskom »I no fue«,
značila je veštinu pravljenja
zvukova. Tako je govorila le-
genda, ali za pravog nindu le-
lenda nije prošlost ili samo pri-
ča. On je mogao da proizvodi
iz sebe takve zvučne talase ko-
je razoružavaju ili omamljuju
protivnike. Snažnim pomera-
njem vazduha u stomaku, nin-

de stvaraju takve zvukove pred kojim svaki neprijatelj mora da poklekne. Za tako nešto bio je potreban prazan želudac i uvežbani stomačni mišići. Njihovim pokretanjem proizvodio je određene zvuke koje je usmeravao prema neprijatelju, čak i kada su bili skriveni i kamuflirani, i primoravao ih da se otkriju.

Taj prodoran, prigušen i nemoguć zvižduk iz stomaka zatalasao se iznad glava gardista i skoro ih zateturao.

Bila je to stravična opomena koje nisu bili svesni. Čovek za reflektorom sklonio je šake sa poluge i uhvatio obema šakama glavu.

— Šta... je to? — promućao je.

— Ne znam — odgovorio je drugi, instinktivno dohvatajući metalni kundak mitraljeza. — Nešto gadno... Ne znam odakle dolazi...

— Ubij ga! — zaurao je prvi.

— Ne vidim šta je! Gospodine!...

Ninda je podigao ruke.

Obe šake držao je na sablji. Vrh je bio uperen prema platnenom pokrovu. Samo tih, kratkih, prodoran zvuk koji seče

vazduh. A potom seče sve na svom putu.

Sečivo je prošlo kroz lobanju, kroz grkljan, kidajući tkiva, žile i krvne sudove u deliću sekunde. Bela beretka obojila se u crveno i kada se katana povukao napolje, krenula je sa sečivom. Otvorenih usta, s krvlju po licu i očima, gardista nije ni pao; ostao je tako u nekom čudnom sedećem položaju, pred očima svog zaprepasćenog i obuzetog kompanjona.

Bila je to čudna, neočekivana, zagonetna smrt, u koju kao da nije verovao sopstvenim očima. Bio je svestan samo toga da je platno puklo, da je blesnula neka metalna, oštra zmija i uletela u glavu stražara kao u buter. Samo je zvuk lomljenja kosti označio da je svemu kraj.

Grozan, munjevit kraj.

Lesli opisa knug katamom iznad glave.

Pod poničnim kretnjama drugog gardiste reflektor se iskrivio i poslao snop u nebo.

Ubica koji nožem zaseca grla nemoćnih žrtvi, u suočenju sa sopstvenim krajem i ne pruža otpor. On je jednostavno skamenjen od straha i sve mu

se vidj u očima. A oči ovog gardiste bile su grozničavo otvorene i prazne. U njima je prestao da protiče život i pre nego što je ruka ninđe opisala dvostruki krug u vazduhu i odvojila rame od vrata i glave.

Drškom katana ninđa razbi staklo reflektora i taj deo šume utonu u mrak.

Oboreni voki-toki uzaludno je primao signale sa drugog stražarskog objekta. Gašenje reflektora nije izmaklo pažnji ostalih. Lesli je pretpostavljao da će se zvati pomoć iz unutrašnjosti zgrada, jer stražari nisu smeli da napuštaju svoja mesta ni po koju cenu. Pretpostavljao je, takođe, da će snopovi reflektora ostala dva mesta sada pojačati tempo kruženja po šumi. Zato su njegovi skokovi bili skladni, gipki i dugi. Izgledalo je da preskače svetlosne zamke, nestaje u travi, a potom kroz lišće hoda kao preko vodenih plićaka.

Gardisti na drugom kraju, smešteni sa reflektorom i mitraljezom između dva posećena stabla, ukopani u mali rov do pojasa. Preko glava imali su šatorska krila, s obzirom da se kroz vazduh spuštala neobična kišna izmaglica, retka za ovo

doba godine. Njihovi svetlosni signali najviše su bili upravljani prema »zanemalom« trećem stražarskom objektu, pokušavajući da osvetle bar neke pokrete u tom delu.

— Vidiš li nešto? — pitao je jedan, nervozno odbacujući od sebe voki-toki. Njime nije mogao da stupi u kontakt sa stražarskim mestom, a ponuka koju je poslao u Centar bila je na razmatranju.

— Ništa — odgovorio je drugi.

— Pucaj na sve što se kreće.

— Ne kreće se ništa.

— Ali, nešto tamo nije u redu.

— Nije ni ovde — zapljusnu ih glas sa strane.

Gardista pokuša da okrene svetlost na tu stranu. Pokušao je, ali nije stigao. Obema rukama pokušao je, međutim, da dohvati zlokobni zvuk koji se sjurio vazduhom do njegovog vrata.

Šuriken, izbačen iz nindine šake, zario se u stražarev vrat takvom silinom da je iz mesa i tkiva ostao da strči samo jedan kraj. Krv je šiknula i čovek je, sa šakama na vratu, pao pod noge svom kolegi.

Uvežbani gardista je pritisnuo obarač mitraljeza pravo u senku. Ali, senke više nije bilo tamo. Leslie je skokom preko glave stopalima napipao tle na drugom kraju i našao se gardisti iza leđa. Katana nije opisalo krug iznad glave; povukao je sečivo malo natrag, a zatim ga poslao do polovine stražaru u kičmu.

I još jedan reflektor utrnu...

On obrisa raskrvavljeno sečivo o odeću ubijenog i vrati mač u korice. Zatim čučnu i skliznu po travi prema stablima zapadnog dela šume.

Istovremeno, u donjim nivoima Kalderosove korporacije, nešto se dešavalo. Njegova čula uhvatila su zvuk neke neobične eksplozije. Ličilo je na teži raspad metala ili ograde. A onda su kratki, naizmenični uzbuđujući signali iz podzemnih prostorija označili najzad uzbunu. Biće to duga noć za nekog.

Noć katane.

Ninđa polako prekrsti noge i sede. Ostao je u tom položaju kao duhom odsutan. Obe šake držao je na kolenima, a pogled, uprt negde ispred, gasio je sjaj zenica i preseljavao

misli u neki drugi prostor ili vreme.

Sedeo je, naizgled nesvestan činjenice da se iz donjih nivoa pokrenuo lift, a to je značilo da je ispunjen gardistima. Sedeo je, a Kalderosovi osmatrači u belim mantilima prebacivali su se stepenicama sa oba kraja prema šumi, uvereni da su svi prolazi protivniku time zatvoreni, osim ako nema krila. Američki ninđa je sedeo i čekao.

Kupola lifta izronila je na površinu.

Poslednji reflektor kružio je okolinom, ali bez ikakvog reda i smisla.

Izmileli su Kalderosovi plaćenici, sa velikim baterijskim svetiljkama u rukama i noć je postala kao svetlećim mačevima isečena.

Leslie se podiže. Čekao je da ga ugledaju.

Prvi goniodi su zastali pred neobičnim prizorom. Čovek odeven u crno od glave do pete mirno je dočekao desetak svetlosnih snopova na sebe. Iznad glave štrčala je velika i duga drška katane, dok mu se za pojasom nalazio »vakizaši« i platnena torbica s neophodnim priborom koji ninđe nose u ak-

ciju: šurikeni, dimne bombice, »kandže« od metala, šuko, koje se nose na šakama pri penjanju... Preko ramena bilo mu je obmotano tanko, skoro nevidljivo svileni uža sa kukom na kraju, pomoću koje je mogao da se dokopa bilo koje visine.

— Pucaj! — zaurao je neko pozadi.

Prvi rafali odlutali su u prazno.

Ninda je napravio skok u stranu, a potom se u zvezdaskokovima otkotrljao u mrak. Svetlost baterijskih lampi kreću se za njim, ali naišla je samo na stabla drveća i senke. Stotine senki, a među njima je, možda, bila i senka tog crnog đavola.

— Eno ga! — povikao je jedan gardista.

Ninda na drugoj strani ponovo napravi skok, ovog puta preko glave unatrag. Meci su zapraštali po lišću i kori drveta, ali senke su se ponovo namnožile i nikakvo telo nije palo pod automatskom vatrom M-15.

— Budale! — urlao je neko. — Poubijaćete se međusobno!

— Ne vidimo ga više...

— AAAAAAA! — odjeknuo je krič.

— Pogodili smo ga?

— Vraga! Ovo je naš... Uh, grozno!

Jedan gardista već je bio eliminisan. Sečivo katana smrkalilo mu je lobanju po vertikali, prepolovivši i beretku na dva dela. Trava se obojila krvlju, koja je u noći bila bakarnozagasita, smešana sa ostacima mozga.

Iznad glava kao da im je proletela ogromna ptičurina.

Da li je to moguće, pitali su se zapanjeni gonioci, doslovce verujući svojim očima kako će vek u crnom raširenih ruku preleće drveće?

I dok su okretali cevi svog oružja, ničega više nije bilo gore. Ali, zato se Lesli Eldridž »meko« dokopao zemlje, s katanom u rukama.

Dva Kalderosova »apotekara« u belim mantilima zapanjeno su gledali u stvorenje koje je palo s neba. Ko zna kakvog su neprijatelja i uljeza očekivali ovde, ovakvog svako ko ne. Ninda spusti mač, kao neko kome je svega dosta i želi da se preda. Međutim, nisu приметили da mu se pluća nadimaju, da mu se vilični mišići

šire i zatežu... a zatim je iz njegovih usta bila ispaljena mala iglica sa otrovnim vrhom. Projektil, nevidljiv i bešuman, zario se jednom od čuvara u oko.

Nesrećnik je pokušao da to izvuče, ali je pao sa rukama oko glave. Noge su mu se zgrčile nekoliko puta, a onda se smirio. Zabezeknut, njegov kompanjon je ispustio svoj već otkoćeni »uži« i nadao se u beg. Ni je želeo istu sudbinu, jer nije mogao da zna kako i odakle ta brza smrt pogađa. Leslie je samo upotrebio »fuki-bari-đicu«, veštinu izbacivanja malih iglica koje pogađaju snažno, tačno i smrtonosno. Momak je pohaćao prema liftu, ali tamo su već bila dvojica gardista sa otkoćenim automatima.

— Kuda ćeš ti?! — viknuli su na njega.

Prestrašeni »apotekar« pokazao je negde iza sebe.

— Ono tamo... Ono je tamo... — mucao je.

— Vraćaj se! — dreknu gardista i podiže oružje.

Kako se ovom nije dopalo to naređenje, pokušao je da šmugne polkraj njih. No, rafal ga je presekao na pola, bela tkanina mantila obojila se čim je

telo dotaklo tle i pritislo izrešetane organe trbušne duplje.

— Kukavica! — s prezirom je rekao likvidator. — Takvi nam samo smetaju!

Okrenuo se da požuri svog kolegu, ali njega više nije bilo, bar ne na nogama.

— Šta...?

Umesto gardiste ugledao je crnog đavola.

Istog časa, Leslie napravi krug na peti leve noge, da bi mu iskošeno stopalo desne pronašlo put do najosetljivijih tačaka na gardistinom licu. Prasak koji stiju, krik, ali to nije bilo dovoljno. Ne spuštajući nogu, ništa je zadao završni udarac vrhom stopala na potiljku, lomeći vratne pršljenove kao da su od keramike.

Pucnjava u blizini naterala ga da odskoči. Meci su zadobivali pored samih nogu. Video je jednog od gonilaca na uzvišenju kako nišani ponovo u njega, a u isto vreme novi slapovi svetlosti sjurili su se u njegovom pravcu. On izvuče šuriken i zavrtla ga.

Ne čekajući da vidi rezultat, Leslie napravi nekoliko tigrovskih skokova prema senkama drveća. Čovek sa šurikenom na čelu padao je sa uzvišenja pra-

vo među zatrčale gardiste, obo-
rivši dvojicu sa sobom.

A dole negde, na donjim ni-
voima, odjekivale su neke čud-
ne, potmule eksplozije i opor
miris hemikalija počeo je da
prodire i prema zelenilu. Dim
se provlačio kroz lift kojeg još
niko nije upotrebio, niti doz-
vao. Stajao je tu, otvoren i za-
boravljen.

Najbliži liftu dobili su oštru
komandu da ne dozvole niko-
me da se približi tom mestu.

Ninđa krete pravo na njih...

*

* *

Izolovan od spoljnih šumova
i buke, Vito Kalderos je u sv-
om apartmanu mogao jedino da
primi signal na videofonu, sa-
mo u izuzetnim slučajevima.

Apartman je imao radni deo,
sačinjen od velikog stola sa vi-
deofonom i ekranom najvećih
dimenzija, sa nekoliko telefon-
skih priključaka, sa internim
megafonom i posebnom karto-
tekom, koja se otvarala samo
šifrom. Bila je smeštena u pro-
vidan sef u zidu. Kožna fotelja
bila je specijalno pravljen za
Kalderosovo iskrivljeno telo, a

mali bar sa pićima i frižiderom
otvarao se na pritisak dugme-
ta ispod ivice stola.

Signal nije prestajao da is-
punjava prostoriju. U drugom
delu apartmana nalazilo se luk-
suzan bračni krevet sa puno jas-
tuka, noćnim ormarićem punim
cveća i nizom bočica sa parfe-
mima, uljima, mirisima i dezo-
doransima. Veliko ogledalo na
tavanici valjda je služilo vlas-
niku »Kalderos Medikala« da
uživa u samom sebi dok leži na
leđima, kao sada, a rasna i prsa
ta plavuša jaše po njegovom
mlohavom, izboranom i osaka-
ćenom telu.

Plavuša je zabacivala glavu,
dahtala, cičala, jaukala i nadno
sila bradavice pod njegove zu-
be. Možda bi Kalderos i pove-
roval u te uzdahe, da ga sig-
nali iz radnog dela nisu vratili
u stvarnost.

— Prestani da glumiš, kurve
tino! — proderao se odjednom.

Žena je odmah prestala sa
zabacivanjem zadnjice i očeki-
vala dalje naredbe. Taj nagli
preokret kao da je iznenada uz-
budio Kalderosa jer je odjed-
nom počeo da se isteže i propi-
nje.

— Sad! — zastenjao je.

Žena zabrza. Čovek otvorenih usta poče da koluta očima, kao da gubi vazduh. Onda se obema šakama »obesio« o nabrekle, čvrste dojke i zablejao, kao preklani ovan.

— Eeeeehhhh!

Posle toga je klonuo.

Ostao je nepokretan možda pola minuta, ne više. Posle blaženog izraza lica, maska okrutnog i nemilosrdnog vladara po novo se navukla tamo gde joj je uvek mesto. Žena se bojažljivo povukla s njega, izraza koji ništa nije pokazivao.

— Dodaj mi ogrtač, glupačo! — dreknuo je.

Zatim je vezao kaiš oko struka, navukao papuče i dohvatio se svog štapa.

— Marš napolje dok te ne pozovem!

Plavuša navuče neki penjar i, onako gola golcata, zamače za jedna uzana vrata.

Kalderos priđe radnom stolu. Pritisnuo je dugme i na ekranu se ukaza Luburicova njuška.

— Ako si me badava zvao, idiote — lepo ga »pozdravi« vlasnik kompanije — daću da te seku deo po deo kao »zeca«. Šta se desilo?

— Provala, gospodine — odgovorio je Luburic. Prvi put Kalderas je osetio da njegov glavonokomandujući plaćeničke garde nije uobičajeno miran.

— Provala? Gluperdo, ovo nije banka da se u nju provalljuje...

— Ipak je neko gore, gospodine. Neki duh...

— Ti si poludeo, Stive? Kakav duh?!

— U crnom.. Na heliodromu je. Izgubili smo najmanje osam ljudi, a gubimo još...

Kalderos sede u fotelju. Polako je skupio šake, sastavio prste i zatvorio oči. Morao je da se koncentriše i da »svari« ove prve, iznenađujuće i lude rečenice.

— Stiv, da li sam ja budan? — upitao je nešto mirnijim glasom.

— Da, gospodine.

— Onda... reci mi sve po redu, ali polako. Šta se dešava?

— Jedan od kandidata za gardu — počeo je Luburic, ali ipak brže nego što je Kalderos želeo — izmakao nam je pažnji, gospodine. Savladao je dva stražara i umakao.

— Ne može da umakne — pisnu Kalderos, još uvek u na-

porima da se savlada. — Gde je sada?

— U laboratoriji. Uleteo je sa »linkolnom«, uništio jedan deo, a pri tom iskočio iz vozila. Što je najgore, gospodine... — zastao je Luburic — plamen se širi prema magacinu.

Kalderos se izdiže iz fotelje.

— Šta to pričaš, budalo?! — zakrkljao je. — Ubiću te! Znaš li šta je tamo? ZNAŠ LI?

— Znam, gospodine. Spremište sa municijom i oružjem koje se utovaruje u šlepere. Moji ljudi će ga uhvatiti.

— A vatra?

— Skoro je ugašena.

Kalderos protrlja lice šakom, kao da razamzuje kremu po sebi.

— Dolazim odmah — reče.

— Ili — zastao je — ili ima još nešto, Stive?

— Gore, na heliodromu, jedan čovek ubija moje ljude. Teško ga je uhvatiti, gospodine. Pravi đavo, ako znate šta hoću da kažem...

— NE ZNAM!!! — urlao je Kalderos.

— Ima samo sablju... I seče sve redom. Otići ću lično gore da mu polomim vrat, gospodine.

— Gospode — sede Kalderos ponovo u svoju fotelju, očigledno zbunjen, ali pomalo i plašen. — Pa, ko je to, dodavola? Jedan jedini čovek? Šta to znači?

— Mislim da je ninđa, gospodine.

— Ni... Ninda?! Kakav ninda na Zapadnoj obali? Kakve su to bajke, kretenu? Odmah da si ga uhvatio, i to živog!

— Da, gospodine!

— Proklet bio! Govorio si da ovde niko ne može da uđe, a sad mi raportiraš sve same katastrofe! Šta se dešava? Zar sam poludeo? Da li sanjam ili se to stvarno meni dešava? Po šalji sve ljude u poteru, ali najvažnije mi je da se sačuva transport, idioti! Tri miliona dolara i dva puta toliko u drogi koja se prerađuje... Maaaarrrrš!!

I on besno šakom poklopi dugme. Stiv Luburic iščeznu sa ekrana, ali njegov lik kao da je još titrao u tamnom okviru.

— Ninda? — mumlao je Kalderos tražeći svoje odelo. — Trice i kućine! Jedan čovek protiv cele armije? Nemoguće! To je neka sabotaža iznutra... Ubiću Luburica! Gde li je Ditrh?

On pritisnu novo dugme i ukaza se video-sala. Pajk Ditrīh, koji je brisao stakla na svojim cvilkerima, trgao se na signal tako da su mu se ogromne klempave uši prosto zatalasale.

— Pajk!!! — drećao je Kalderos. — Šta imaš pod kontrolom, čoravi idiote?

— Gospodine, šest kamera je u kvaru, mislim... oštećene su silom, fizički... Ostale su još u redu... — mucao je ovaj.

— Gde su braća Brizek?

— S devojka, tamo... Mi slīm da ništa ne čuju.

— Zabavljaju se, a? Pa neka se tamo i sahrane, dovraga — urlao je Kalderos. — Dolazim dole.

Dve Kalderosove senke, te lohramitelji u mantilima, čekali su ispred vrata gluvi za sve što se oko njih događa, osim za gazdine naredbe. Kalderos je krenuo, a oni su ga jedva sustizali. Iako hrom, vlasnik »Kalderos Medikala« šepao je tako hitro i brzo da su se njegovi ljudi samo zgledali.

Pajk Ditrīh sačekao je svog poslodavca s vidnom nervozom. I lice i čela bili su mu orošeni znojem, a pucketao je prstima kao nervozni dirigent

pred veliku predstavu. Dioptrija njegovih naočara činila je njegove oči kao u velike žabe, oči koje ne trepću, ali tupo zure samo u jednu tačku — u Kalderosa.

— Sve ih uključi, Pajk! — grmnuo je Kalderos i sručio se na stolicu.

— Odmah, gospodine...

Ekranj su zasvetleli, neki su već radili, neki su bili totalno »mrtvi«. Kalderos se naže napred, dok je Ditrīh pažljivo motrio pravac njegovih pogleda i tamo »zumirao« kadrove preko svog uređaja na komandnom stolu.

— Šta imamo, Pajk? — upitao je Kalderos.

— Laboratoriju, srednji nivo, ulaz u fabriku, heliodrom, ali on je u mraku... Sabirni centar »zečeva«...

— Daj laboratoriju!

Slika koju je Kalderos video bila je šokantna. Ogromna prostorija sa stolovima, posudama, teglama i uređajima ličila je na ratište. Regali sa uzorcima bili su poobarani, po podu je klizila tečnost, a gusti dim lebdeo je vazduhom toliko gust da se nije ni pomerao. Neki stolovi ležali su poobarani, puno je stakla bilo po podu, a pre

ko njega su povremeno trčali izbezumljeni hemicari i radnici. Beli mantili lepršali su kao sablasni rekviziti kakvog stravičnog filma.

A na kraju, »linkoln«, još uvek neoštećen, stajao je prko seći vatri. Veliki zid do njega bio je načet, taman toliko da dim i zapaljena tečnost sa poda krenu prema naslagama sanduka... Sanduka sa oružjem!

— Nebesa! — kriknuo je Kalderas šireći ruke. — Pa ko to tamo gasi? Gde su?

— Dim je sve otrovniji, gospodine... Svi beže! — objasnio je Ditrih. Kalderos ga pogleda kao crknutog psa, ali ništa više nije mogao. Grozničavo je razmišljao šta da preduzme. Trebalo je hitno ubaciti kroz ventilacione otvore što više čis tog vazduha spolja. Međutim, ventilacija kao da je bila presečena ili nečim zatrpana.

— Šta je ovo? — drhtavim glasom je pitao, prstom pokazujući prema jednom ludaku u maskirnoj uniformi koji je u skokovima prilazio »linkolnu«.

— Šta ovaj hoće?

Ditrih nije, naravno, znao odgovor.

Gardista je uleteo u vozilo, koje nije prestajalo da radi i

pokrenuo ga. Motor je zaurlao. Vozač je krenuo u rikverc do kraja zida, a onda ustremio »linkoln« prema načetom zidu s naoružanjem.

— On je lud!!! — zakreštao je Kalderas. — Tamo je oružje... Tamo su sanduci s lekovima i... i... drogom... Tri miliona dolara!!!

— Odleteće u vazduh! — ustuknuo je i Ditrih od ekrana, kao da se sve to dešava nadomak njih.

»Linkoln« zabruja i kreće svom žestinom. I, dok je bio u pokretu, jedno telo iskoči iz njega, zagreba po podu i jurnu prema izlazu. Kalderos pokri oči rukama da ne gleda sve to. Istog časa odjeknula je eksplozija, a onda je nestalo slike.

— Kamera je uništena — reče Ditrih.

— I mi smo, idiote! — skoro šapatom zaključio Kalderos. Više nije imao glasa, ni koncentracije. Imao je utisak da se sve ruši pred njim. I to tako, da nije bio svestan kako, zašto, čime... Odjednom su popucale sve nejgove niti kojima je vladao. Tako lako su prodrli u njegovo carstvo da je mogao da bira: ili da se onesvesti i da se probudi u nekóm boljem sve

tu i lepšem stanju — ili da se pokrene i potraži spas odatle.

U tom slučaju trebalo je hitno učiniti dve stvari: pokupiti svu gotovinu i pozvati helikopter.

Još jedan ekran je utrnuo.

— Pajk, pozovi mi letilicu!
— naredi Kalderos.

— Odmah, gospodine!

Ditrih podiže jednu slušalicu. Nekoliko časaka je čekao vezu, a onda izdade kratka naređenja u slušalicu. Potom se okrenuo prema svom šefu.

— Helikopter stiže za deset minuta sa obale, gospodine.

— Odlično, Pajk — osmehnu se ovaj i podiže štap.

Lice Pajka Ditriha obli ble-dilo. Šakama je grčevito stezao ivicu svog komandnog stola, sluteći da mu neće poći za rukom da utekne.

— Ali, gospodine...

— Zbogom, idiote! — reče Kalderos i pritisnu na štapu senzor sa laserom. Bešuman zrak pogodio je nesrećnika u grudi; padajući, povukao je za sobom neke gajtane, a onda mu telo pritisnu tablu sa bezbroj svetlucavih kvadratića. Po tom se neki signali isključiše, drugi uključiše, sa ekrana su nestale sve slike i zid počeo da

se pomera, praveći mesto ogromnom ekranu.

Kalderos odmahnu rukom i krenu napolje. Njegovi telohranitelji su nepomično stajali kraj vrata, s druge strane.

— Ostanite tu! — naredi im Kalderos, žureći prema svom apartmanu.

Sad su se već sve bliže čuli pucnji, a dim je štipao za oči.

*

* *

Tabasko Pitu u uniformi zelene garde nije bilo teško da se pomeša sa gomilom uspaničenih »stanovnika« Kalderosove korporacije. Pošto se iskobe ljao iz krša stakla, drveta i metala kojim ga je zasula prva eksplozija, uspeo je da se doko pa izlaza. Iza njega ostao je u plamenu velelepni »linkoln«, a povremene detonacije ukazivale su da u skldištu iza laboratorije ne pucaju tablete i penicilini, već nešto mnogo strašnije i mnogo opasnije.

Više nije bilo ni straže na kapijama; samo metež. Nije bilo čoveka koji bi tome stao na put i pokušao da organizuje kakav-takav red. Leslie je, po

svoj prilici, ostao na trećem nivou, suočen sa najvećim brojem Kalderasovih plaćenika i čuvara. A ni oni nisu više imali kud — dole je pretio vatreni pakao, a gore je katana crnog demona sekla sve pred sobom.

Nagaravljenog lica i iskidanog odeće, Tabasko Pit je pokušao da »dozove« lift, ali svi njegovi pozivi ostali su neuzvraćeni. Negde je morao da bude prolaz na gornje nivoe, u normalnim zgradama to su bile požarne stepenice, ali ovde...

Jedan unezvereni momak, u belom mantilu, naleteo je na Pita i skoro se zadavio pod nje govom šakom. Iskolačio je oči i zakrkljao, malo od dima više od stiska.

— Kako mogu gore? — upitao je Pit.

— Gore...? — zakašljao se čovek. — Gore nema ništa...

— Govori ili ću da te...

Čovek očima pokaza desno od sebe.

— Ima stepenište... Ali tamo niko ne sme, osim...

— Ma daj! — odbrusi Pit i složi ga jednim tačnim krošom.

Preskakao je po tri stepenika, da bi se iznenada našao pred vojničkim čizmama na vr

hu. Podigao je glavu i ugledao krupnog gardistu sa vencem crne brade i sa automatom upe renim u njegovu glavu. »Ovo mi se u poslednje vreme sve češće dešava«, zaključio Pit. »Stalno neko diže oružje na mene i stalno moram da dokazujem koliko me to nervira«.

— Kuda ćeš? — upitao je gardista.

— Rečeno mi je straža treba da bude udvostručena — odgovorio je Pit.

— Ko je to rekao? Nama nije niko...

— Ali jeste meni.

— A ko si ti?

— Tvoja pokojna baba... Čeka te gore!

Malo iznenađen ovim odgovorom, gardista je iskolačio oči u neverici. To je bilo dovoljno da mu za delić sekunde popusti pažnja i da ga Pitova šaka zgrabi za nogu i povuče napred. U padu, gardista je ispalio rafal u tavanicu, posle čega je mirno sklopio oči, s masnicom na slepoočnici.

Pit pokupi automat i krene hodnikom koji je bio uzan, taman koliko da se razmimoidu dva čoveka. Sa desne strane bio je zid sa nekoliko otvora koji su, valjda, trebalo da budu

prozori, a sa leve odeljenja izdvojena jakim, metalnim rešet kama. Video je zatim desetine šaka na njima i glasove je čuo, nerazgovetne, usplahirene i oča jničke.

Odjednom su svi ućutali kada se on pojavio.

Velika prostorija bila je ispu njena momcima, mladim momci ma u najrazličitijoj odeći. Svi su bili u košuljama, bez kaiševa na pantalonama, bez pertli na cipelama i patikama, bez satova, narukvica... Stajali su tako onemeli i povučeni na drugi kraj zida. Bilo ih je možda dvadesetak. Gledali su ga pogledima koji su pitali, molili, mrzeli, prezirali ili se mirili sa sudbinom.

— Ko ste vi, do đavola? — iskreno se iznenadio Pit.

— Znaš ti ko smo — odjednom istupi jedan mršavi, ali žilav momak s bradom i dugom kosom. — Mi smo vaši »zečevi«, a ti si taj koji nas ubija.

— Ma šta pričaš? — podiže Pit obrve. — Da niste vi u zatvoru?

Momak se okrete prema svojim sapatnicima, ali naišao je samo na sleganje ramenima.

Odjednom s drugog kraja ukaza se još jedan gardista. Taj je sigurno čuvao drugi kraj prolaza i, verovatno, kretao se u suprotnom pravcu da se sretne s drugim stražarem i tako potvrdi da je sve u redu što se njihovog dela tiče.

Pita očigledno nije poznavao.

— Ti tamo... — povikao je.

Automat M-15 u Pitovim rukama ličio je na igračku. Podigao ga je jednom rukom, okrenuo i opalio kratak rafal. Gardista je podigao ruke, pao na zid, a odatle se odbio i stropoštao na pod.

— Hoćete napolje, momci? — upita Pit zatvorenike.

— Ko si ti?

— Šta te briga? Napolju je gusto, vrví od gardista... Ima nešto oružja, uzmite i trk napolje — odgovorio je Pit i novim rafalom pokidao tešku bravu na vratima. Kao po komandi, rulja je jurnula napolje još uvek nesvesna da imaju šansu da prežive sve ono što im je bilo namenjeno.

Ako je stepenište za drugi nivo bilo na kraju zgrade, slično je bilo i sa trećim. Pitanje je bilo samo na kojoj će se strani šume naći?

Stepenište na kraju hodnika počinjalo je svoj uspon novim neprilikama. Opet dvojica gardista, ali ovog puta bili su pomirljiviji nego prethodnici. I nisu ništa sumnjali.

Tabasko Pit je zastao.

— Gde su ostali? — upitao je jedan od njih. — Šta se dole dešava? Gore je klanica... Ne možemo sami.

— Idu za mnom — odgovorio je Pit.

— Koliko ih je?

— Desetak možda. Ali, i dole treba pomoć. Zar vas nije gazda pozvao?

— Gazda nikad ne zove, budalo, samo kapetan — prasnu ovaj na to. — Kreni za nama!

Čim su mu okrenuli leđa, Pit se nasmejavao.

— Kako bi bilo da bacite te igračke?! — viknuo je za njima.

Zastali su. Nisu se okretali, ali se nisu ni odvajali od oružja.

— Neću da ponavljam. Pucam — rekao je Pit.

Automati skliznuše na stepenike.

Tabasko im priđe i sa dva gromovita udarca po potiljku složi zaprepašćene Kalderosove plaćenike i njihovim telima

zакrči put iza sebe. Ostatak puta bio je slobodan. Izašao je odjednom na svež, noćni vazduh. Jedan reflektor u blizini šarao je po drveću i rastinju, tražeći nekoga ili nešto, ali, su deći po tome kako se kretao, sigurno da ga nije našao.

Noga mu zakači za nešto. Sa gnulo se i razaznao nečije telo. Mrtvac, u istoj uniformi kakvu je i on nosio, s tom razlikom što je ovaj bio skoro bez glave. Visila je samo na vratnim pršljenovima i strahovito mu se kezila u lice.

Lesli se, dakle, nalazio u blizini.

Ostavljao je vidljive tragove svog prisustva.

Ispred je nešto svetlucalo. Krenuo je prema tom izvoru svetlosti, između stabala, gazeći vlažnu travu kao omađijan. Šta se to tamo dešavalo? Deseetak baterijskih, jakih lampi bilo je složeno na zemlju, a snopovi njihove svetlosti slivali su se samo na jedan prostor. A u tom prostoru nalazila su se dva čoveka, okrenuti jedan prema drugom, dok su ostali kao kipo vi stajali po strani i nemo posmatrali.

Sad je mogao jasno i da vidi tu dvojicu: kapetan Stiv Luburic protiv američkog ninđe!

— Gde ćeš tamo? — prenu ga glas. Par je mogao da bude toliko nesmotren da ne oseti nečije prisustvo u blizini.

— Ja...

— Da, ti — skoro šapatom je rekao glas. — Oni neće niko da se meša. Kapetan je tako naredio. Niko da se ne meša dok ne zgazi ovu maskiranu gnijidu!

Pit malo iskrenu glavu. Dakle, tu je bio jedan od svedoka. Približio mu se sasvim prijateljski. Belu beretku bio je zakačio za epoletu na ramenu a automat zabacio na rame, okrenuvši cev prema zemlji.

— Ja se kladim na kapetana — reče čovek. — A ti?

— Ja na tebe.

— Na mene? Kako na mene?

— Pa, kladim se da nećeš vi deti pobednika — reče Pit i zavuče mu lakat u slabine. Čovek samo jeknu, dok ga drugi udarac, ali ovog puta metalne cevi automata, ne posla u dubok san.

Pit se okrenu oko sebe, ali niko nije bio u blizini da to vidi. Zato se približio još više tom krugu svetlosti. Protivnici

su stajali i merili jedan drugoga. Ogromni, nesrazmerno veliki Stiv Luburic, s »magnumom« na pojasu, i ninđa satkan od mišića i unutrašnje snage sa katanom u koricama.

Trebalo je da sve to reše ruke i noge.

— Trebalo je da se kladim — promrmeljao je Pit sebi u bradu.

Lesli je stajao kao ukopan, dok je Luburic lagano kružio okolo i ispitivao i sebe i protavnika. Čak mu je bio zašao i iza leđa a da ovaj nije reagovao. Bila je to ledena, zastrašujuća mirnoća čoveka koji je svestan svoje snage, čoveka koji je dostojan svakog poštovanja.

Ne, nije želeo da ga napadne s leđa. Ponovo je Luburic nastavio svoje kruženje sve dok mu se nije našao licem u lice po drugi put. Onda je krenuo na njega, opuštenih ruku. On je verovao u svoje šake, u svoje drobilice, kako im je ponekad tepao dok je proveravao kandidate za svoju gardu. Jedina nevolja bila je u tome što u te »drobilice« niko pаметan nije želeo, bar ne iz čista mira.

Luburic zamahnu. Lažan po tez levom, jer je mislio da će

mu desna munjevito naći put kad maskirani bude eskivirao. Ali, desi se čudo: ninđa nije ni pomerio glavu. Pesnica Stiva Luburica prohujala je pored njega u prazno, kao da ju je neka tuđa sila navodila pogrešno!

Nemoguće!

Mentalni talasi koje je »emitovao« ninđa za trenutak su zbunili gorostasnog plaćenika. Odjednom je shvatio da više ne sme da gleda u taj prorez, odakle su se blistave oči protivnika pojavljivale kao dve čelične, plamteće lopte.

Njegova noga neverovatno hitro za tu težinu, izbacila je stopalo prema nindži. I opet u prazno. Naravno, jer Leslie je samo odskočio malo uvis i našao se tri stope dalje. Ali, da ne bi povredio protivnika time što će ga ponižavati skakutanjem i saltom, Leslie skoči uvis, petom leve noge dodirujući butinu desne, dok je desnu upravo prema licu Stiva Luburica.

Puklo je, grmalj se zaneo, ali nije pao. Samo je otresao glavom i ostao na nogama nekoliko časaka koliko da se pribere.

Luburic nasnu ponovo. Raspon njegovih ruku bio je zai-

sta silan, ali na otvorenom ninđa nema premca. Odbio je nadlakticom njegov strahoviti udar pesnice, a potom ga nogom sasekao po kolenu. I opet je Luburic ostao na nogama, ali ovog puta mnogo nesigurnije. Čak se čulo i nešto užurbanije disanje. Morao je sve da uloži u to da protivnika dohvati u šake. Svako odugovlačenje odnosilo mu je deo snage i koncentracije, jer ovaj protivnik bio je nešto što on nije sreo u životu. Nešto neuhvatljivo a tako bolno...

Ratovao je Stiv Luburic u Južnoj Americi, bio je pod raznim zastavama u Africi, muvao se po Evropi, ali svi su protivnici imali ista ili slična obeležja u sukobima. Jedino ovaj duh u crnom prkosi svim zakonima fizike. Nikada nije imao kontakta s nindžama, iako je o njima ponešto slušao.

I sada, u ovom delu šume, okružen svojim preostalim preživelim ljudima, obasjan škrtim mlazevima svetlosti iz baterijskih lampi — bivši komandos i surovi bezbožnik osetio je da gubi!

Ali — nema predaje!

I Leslie Eldridž je osetio da će njegov glomazni i snažni

protivnik pre dozvoliti sebi smrtu presudu nego pokleknuti i moliti za milost. Svi udarci ko je mu je uputio, slomili bi običnog čoveka. Ali, ovaj je izdržao sve. Ako je osetio bol, to su mu pokazivale samo oči, ništa drugo. Lice je ostajalo kamenom, telo uspravno, a snaga se obnavljala sa željom da trijumfuje.

Lesli krenu prema Luburicu onim karakterističnim klizećim korakom nindži koji naizgled trenutno guta prostor. Hodao je na prstima, a činilo se da ne dotiče zemlju. Obe šake bile su mu sastavljene u vrhovima prstiju kao kljunovi ptica grabljivica dok je ruke držao savijene u laktu pod uglom od devedeset stepeni.

Luburic je bio malo zbunjen činjenicom da nindža više ne uzmiče kako bi iznenada uputio udarac. Sada je usporio kretanje i očekivao ga, na neki način pozivao k sebi. Krećući se pravolinijski, svestan svoje ogromne snage, Luburic je zgrčio prste za prvi, istinski domšaj. Začudo, i nindža to prihvati. Ruke su im se dokopale i zakovale jedne za drugu. I, dok je Luburic trijumfovao u svojoj stoprocentnoj sigurnosti

da iz njegovog »zagrljaja« ne- ma uzmicanja, telo Leslija Eldridža odjednom je nestalo ne kud dole! Za delić sekunde zatečen, Luburic oseti da ga dve snažne ruke vuku napred. Istovremeno, dok se naginjao, betonsko stopalo zabilo mu se u stomak i podiglo uvis. Leteo je preko glave čitavu večnost sve dok njegovo teško, glomazno telo nije palo o tle i skoro uzdrimalo prostor milju unaokolo!

Uprkos težini, Luburic se iskrenuo na lakat i savio desno koleno da se uspravi. Onda je nešto sevnulo ispred očiju. Neki zvuk je bio stopljen sa tim bleskom. Milion iskrica grunulo je u zatamnjenoj podsvesti, a desna strana glave kao da više nije postojala na ramenu.

Lesli je zastao i čekao.

Hulja neće izdržati poštenu borbu, znao je.

Ako je imao krvi, Luburic nije dao da istekne napolje, je jednostavno ju je gutao. I taj ukus kao da je u njemu razbudio zakratko potisnutu zlu krv najamnika i ubice.

Pridigao se i, cereći se, dohvatio dršku svog »magnuma«. Izvukao ga je sa očitim zadovoljstvom. Verovao je da će

se ninda latiti svog mača, ali, ako već nije... to je bio njegov problem.

Luiburic podiže ruku. Sjaj metala na dugoj cevi kao da se preneo u prorez crne kapuljače. Sevnulo je oko Leslija Eldridža i to nije bila dovoljna opomena za komandanta Kalderosove garde.

Šuriken je skliznuo u Leslijeve prste. Umesto u lice protivnika, ninda je gledao u njegovu šaku. U prst na obaraču, prst koji se grčio. Onda mu se ruka ispružila takvom brzinom da je i Tabasko Pitu promakao taj tirzaj.

Čelični kraci opasne zvezde zarili su se u mišicu Stiva Luiburica. Dovoljno da ga spreče da zadrži nišan, već je grčenje ruke promenilo pravac cevi i hitac je odleteo u nebo. S krikom koji ledi krv u žilama, Lesli je poskočio uvis vadeći katana. U vazduhu su mu se stopala sastavila i rastavila tek kada je dotakao tle, ali uz samog protivnika.

Sevnulo je sečivo, sevnule su zenice i ruka Stiva Luiburica pade u travu. Fijuk katana ponovio se još dva puta: jednom je vodoskok krvi šiknuo iz rašečenog vrata, a drugi put je

zacvrčala utroba dok je katana prodirao u meso, izbijao na drugi kraj i vraćao se natrag, natopljen krvlju.

I sve je trajalo dve ili tri sekunde.

Luiburic je pao na kolena. Tek sada je imao nešto ljudsko na licu: osećaj bola, straha i groznog predosećanja. Umirao je na kolenima, iako se trudio da ustane. Ništa više nije moglo da ga vrati natrag.

Tabasko Pit osmotri zanemele gardiste okolo. Ako se osveste i pripucaju, zalutali metak možda bi našao put do njegovog prijatelja. Zato je upravio cev prema položenim svetiljkama i ispraznio ceo okvir. Lampe su poskakivale, neke su se gasile, a neke okretale mlazevе na suprotne strane, tako da je ninda za tren progutao mrak.

— Bežimo! — povikao je neko. A kao odgovor na to, iz dubina prvog nivoa ponovo je odjeknula eksplozija i kao da je cela šuma zatreperila. Gardisti su se zgomilali oko lifta, sve dok ih jedan nije počeo da vraća, vičući da je dole vatra i da će svi izgoreti. Jedinu spas bila je ograda, a kroz nju nekako što dalje odavde.

Tabasko Pit iznenada oseti na ramenu nečiju šaku. Pod tim dodirrom kao da malaksa i klonu. Onda se začu smeh.

— Prijatelju, jesi li za pivo?

*

* *

Najzad, kada je već pomislio da se neće dokopati heliodroma, lift je proradio. Mora da je gore bio nečim blokiram, pa nije reagovao na pozive. Metež koji je trajao neko vreme, iznenada je utihnuo; ljudi su ne kako izbegli najgore i sada su se nalazili na platou ispred kompanije, ne znajući šta da učine ni sa sobom, a kamoli sa fabrikom.

Vito Kalderos potapša kožnu tašnu pod svojom miškom. Sve dok je imao taj movac kod sebe, mogao je iznova da krene sa poslom. Policija će, na kraju krajeva, otkriti da je veliku eksploziju prouzrokovala velika količina municije i oružja. A za tako nešto farmaceutska korporacija nije bila ni prijavljena, a ni nadležna. Mutne poslove pripisaće nekom drugom, ne njemu. Ali, dok se to desi, on će biti daleko. Regru-

tni centar plaćenika, droga, oružje... sve je to otišlo u dim i pepeo jednim udarcem.

Možda je to bila sudbina. Jednom je moralo da se desi, vreme je za nove poslove. Nova dokumenta, novo lice i novo mesto boravka.

Lift je krenuo gore.

Znao je tačno kada stiže na treći nivo. Samo da helikopter stigne na vreme, ili, ako je stigao, da ga sačeka. Vozač je bio njegov poverljiv čovek i čim stigne tamo kuda je naučio, nagradiće ga za ćutanje. Laserom iz štapa, kao i Pajka Ditriha.

Lift je stao, vrata su se automatski otvorila i sveži noćni vazduh zapahnu oznojeno čelo vlasnika »Kalderos Medikala«. Ugledao je helikopter, bio je spreman za polkret ne gaseći motore. Ne hajući za leševe oko sebe, Kalderos ih je preskakao i grabio prema letilici.

Vetar koji su stvarale elise malo ga je zaneo, ali ispod helikoptera dve snažne ruke ga povukoše gore i on se, najzad, nađe na sigurnom.

Glasno je odahnuo.

— Džeri, poleći odmah — rekao je i izvadio maramicu da obriše čelo.

— Na koju stranu hoćete?
— upitao je pilot.

Kalderas se trže. Okrenuo se i licem mu se razli bledilo.

— Pa... pa ti nisi Džeri...? Ko si ti?

— Vaš pilot, ser — rekao je Lesli Eldridž, još uvek u odeći od crne svile. Lice mu se nije videlo, ali su mu oči bile toliko sjajne da Kalderosa podide jeza.

Kalderos stisnu torbu uza se, spreman da se od nje odvoji samo mrtav. Istovremeno je malo pomerio štap, ne bi li uspeo da ga upotrebi u pravom momentu. Ninda pokrenu helikopter i on se uzvi put tamnog neba.

— Ko si ti? — bio je uporan Kalderos.

— Sudija i porota, ubico — odgovorio je ninda. — Imam ovlašćenje onih poklanih momaka dole, koje si ti skupio za žrtve tvojim plaćenicima.

Letelica se nalazila nad Zalivom. Pogled dole bio je istinski gadan. Tamno more, tamni talasi, a helikopter se nije trudio da požuri prema obali.

— Vodite me u policiju? — upitao je Kalderas i uhvatio štap šakom.

— Ne znam na kojoj je strani policija — uzvрати Lesli.

— Ja ću vam pokazati — nerвозno se nasmeja ovaj. — Hoćete novac? Imam ovde dovoljno... — lupio je šakom po torbi.

— Kad da ga gurnem, Les? — izroni pozadi Pitova glava zarasla u plavu kosu kao u žućkasti žbun. Kalderas prestrašeno zaključi da je pritešnjen.

— Daću vam sav novac — počeo je da cvili. — Imam ovde milion... ne, dva miliona... Sve ću vam dati!

— Da ga gurnem, Les? — pitao je Tabasko.

— Možda ne zna da pliva? — pitao se Lesli.

— Ne znam, stvarno ne znam — zaklima glavom Kalderos. Tu više nije bilo ništa od onog osionog, vladajućeg gospodara jedne kompanije, čija je reč bila zakon, a pokret rukle presuda.

— Onda ga baš treba gurnuti — zaključi Pit.

— Ne, nemojte — zaplaka hulja.

Međutim, dok se prenema-gao, zgrabio je štap sa senzorima i nekako ga upravio u nindu. Samo jedan mali dodir i jedan mali, uzani ali razara-

jući zrak. Ninđa levom rukom odbi taj poklon i iskrenu helikopter. Kalderas se zanjihao, dok je Pit uslužno otvarao vrata.

— Aaaaaa!... — bilo je sve što je ostalo iza Vita Kalderosa. Poletio je u mračni ambis, goloruk, bez igde ičega. Čak nije umro ni sa svojim krvavim novcem, jer je torba ostala u Pitovim šakama. Jedino što je poslao za njim bio je njegov štap.

Lesli ispravi helikopter i okrenu ga prema svetlima San Franciska.

Tabasko Pit se uvuče na sedište koje je do maločas zauzimao Kalderos. Stisnuo je pešnicu, podigao je, a onda uspravo palac.

— Stvarno me vodiš na pivo? — upitao je.

San Arđento dimio se poput tek ugašenog kratera.

— Misliš da primaju ninde u restoran? — upita ga Lesli.

— Ja ću te preporučiti — na smeja se Tabasko. — A ako ti je baš neprijatno, dodaću ti jednu konzervu na drvo. Tamo te niko neće videti. Pa ni ja... Ha-ha-ha.

K R A J

SPORT

MONTEX

Gornji Milanovac

Telefoni: 032/714-163

711-170

Telefax: 710846

SPECIJALIZOVAN PROIZVODAČ SPORTSKE OPREME
ZA SVE BORILACKE VESTINE

Narudžbenica na 96. strani

